

REVISTA sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE 36

10 ani

de la primul număr
"Suflet de Femeie"

Relatii,

nu te teme...
căci Eu sunt cu tine...

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

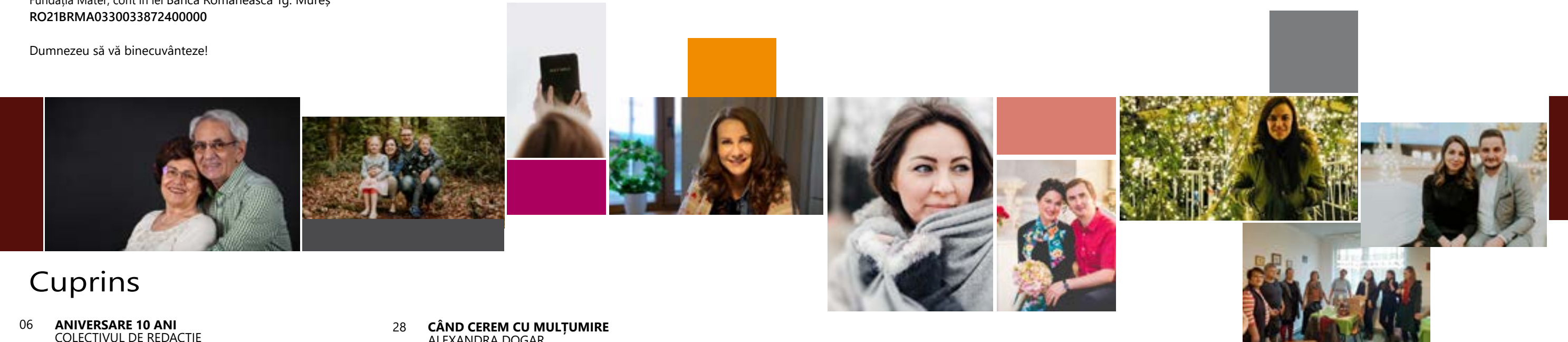
Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 36 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cuprins

06	ANIVERSARE 10 ANI COLECTIVUL DE REDACȚIE	28	CÂND CEREM CU MULȚUMIRE ALEXANDRA DOGAR
08	RELAȚII MIA POP	30	CUM SĂ ATINGI EXCELENȚA CA FEMEIE CĂSĂTORITĂ PAULA DEJEU
10	BUCURIA UNEI NOI DIMINEȚI LIGIA SEMAN	32	CALEA CĂTRE INIMA TATĂLUI AURICA LAURENȚIU
12	NOIANUL ANILOR TRECUȚI CLAUDIA NEAGU	35	SĂRBĂTOARE ELISABETA POPESCU
13	CLINCHET DE STELE VICKY MIHALCA	36	CÂND ÎȚI ONOREZI DARUL PRIMIT LIDIA ALDEA
14	MAI MULTĂ DRAGOSTE, MAI MULTĂ COMPASIUNE DANIELA DECEAN	38	DRUMUL CĂTRE VIAȚĂ LENGYEL IZABELA
16	CAUTĂ SĂ FII O BINECUVÂNTARE LOREDANA MARIN	40	SLĂVIT, GLORIFICAT, ONORAT SĂ FII ISUS ANA RODICA BLĂJAN
17	ÎL VĂD, DAR NU ACUM! ÎL PRIVESC... SIMONA DECEAN	41	DIN CĂMARA SUFLETULUI LIDIA BLEAHU
18	ODIHNEȘTE-TE DEBORA DE GROOT	42	PE MINE NU MĂ IUBEȘTE NIMENI DANIELA BARTUȘ
20	ÎNCREDERE FLAVIA PRECUP	45	CAUT UN OM GETA LUPOIU
21	PRIN HARUL LUI TRĂIESC LARISA TIHI	46	DUMNEZEU M-A VINDECAT DE CANCER CARMEN EFTENE
22	CARE CREZI CĂ E VALOAREA TA? NAOMI BOTA	48	20 DE ANI DE BINECUVÂNTARE ȘI RODNICIE DANIELA RAȚ ȘI CORNELIA BUJOR
23	SCRISOARE MARIA PETRUȘ	50	ÎNDEMN LA TREZIRE IANA MUNTEAN
24	VREM SĂ ÎMBĂTRÂNIM FRUMOS LIDIA ȘCHIOPU	51	LUPTĂM PENTRU TREZIRE SIMONA DECEAN
26	NU TE TEME...CĂCI EU SUNT CU TINE RUXANDRA PETRINA	52	BIOGRAFIE ALEXANDRINA TULICS CEZARINA ADAMESCU
		54	REȚETE CULINARE VICTORIA NATEA

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Ruxandra Petrina
Simona Decean
Mia Damian

Editorial

la a 10-a aniversare

Dragi cititoare,

Au trecut repede, chiar prea repede, cei 10 ani, de când citim cu regularitate revista creștină pentru femei "Suflet de femeie". Acestă revistă, după cum arată și numele, este un proiect de suflet, pornit din sufletele unui mic număr de femei și care și-a găsit loc în tot mai multe inimi – autoarele și cititoarele revistei- adunându-ne pe toate într-o "armată de femei, purtătoare de vești bune" (Psalmul 68:11).

A trecut un deceniu în care s-au scris multe pagini, ce conțin peste 1000 de articole, care au ajuns la mii de cititoare și cititori prin varianta printată a revistei, care are un tiraj de 2000- 2500 de exemplare și la multe alte persoane care au accesat revista sau postările noastre în mediul online.

Privind în urmă, am identificat mulți factori de succes, care au contribuit la dezvoltarea revistei și am vrea să amintim trei dintre aceștia:

- munca în echipă, perseverența și prietenia.

În primul rând, munca în echipă a fost și este o binecuvântare, am fost alături și am lucrat umăr lângă umăr, încurajându-ne, corectându-ne și sprijinindu-ne reciproc femei de vârste diferite, cu ocupații diferite, din biserici diferite și cu experiențe diferite de viață și mai ales cu înzestrări diferite. Ceea ce ne-a unit este Dragostea de Dumnezeu și de oameni, pasiunea pentru Cuvântul scris. La început ne-am unit o mână de femei târgu-mureșene, acum sunt sute de femei care se implică cu pasiune scriind articole sau promovând revista în diferite medii.

Aș vrea să mulțumesc promotoarelor - persoane care deși nu au semnat niciodată vreun articol, au încurajat pe alte femei să scrie - au descoperit darurile prietenelor lor și le-au încurajat să se exprime; aceste promotoare sunt "cenușăresele" necunoscute, dar care au făcut o muncă atât de importantă, țesând o dantelă a relațiilor între femei, care a depășit marginile țării.

De asemenea este de apreciat efortul depus de persoane care distribuie revista la locurile lor de muncă, în spitale, în biserici sau în școlile din diferite orașe din țară, dar și din străinătate, îngrijindu-se astfel, ca gândurile noastre bune să ajungă la multe inimi însetate de cunoaștere.

Sunt peste 300 de autoare, care în cei 10 ani scurși de la apariția revistei, ne-au îmbogățit cu articolele lor valoroase. În spatele fiecărui articol, poveste, poezie, sau rețetă este munca și experiența de viață a fiecăreia. Autoarele revistei vin și ele din categorii de vârstă diferite (11 – 80 ani) și din zone diferite, dar și-au împletit gândurile și cuvintele prin scris.

Și, nu în ultimul rând, colectivul de redacție (foto copertă: Lidia Aldea, Mia Pop, Natalia Zsoldos, Ruxandra Petrina, Luciana Sand, Lidia Bleahu), care a demonstrat că secretul unei echipe este "unitate în diversitate" și că e nevoie de persoane cu diferite abilități, care să se completeze și să-și armonizeze rolurile. Deși, nu este cel mai confortabil să lucrezi cu persoane care văd lucrurile dintr-o altă perspectivă decât a ta, noi am învățat că stilurile diferite, experiențele diferite și înzestrările diferite, ne sunt de mare folos și în armonie ne ajută să facem o muncă care este foloșitoare și apreciată.

Privind la marea echipă a revistei "Suflet de femeie" mă gândesc la cuvintele Sfântului Apostol Pavel „cel ce sădește și cel ce udă sunt una și fiecare își va primi răsplata după strădania lui. Căci noi suntem conlucratori cu Dumnezeu.” (1 Corinteni 3: 8-9).

Așteptăm cu inima deschisă ca echipa revistei "Suflet de femeie" să crească și cu alte femei care au dorința să ajute acest mod de răspândire al Evangheliei – Vestea bună. În momentele dificile, atunci când lovindu-ne de impedimente ne-am descurajat, dedicarea față de acest proiect ne-a ajutat să perseverăm. Uneori am întârziat, fie în transmiterea articolelor, fie termenul fixat pentru tipărirea revistei a fost devansat, fie resursele financiare au fost insuficiente, dar nu am abandonat. Știind că Dumnezeu nu ne abandonează niciodată pe noi, indiferent ce s-ar întâmpla, mă gândesc că este corect ca nici noi să nu abandonăm proiectele și misiunile ce ne-au fost încredințate nouă de către Dumnezeu, chiar dacă aceasta presupune efort și sacrificiu.

Al treilea factor de succes amintit, dar și un rezultat al proiectului nostru, care luna acesta împlinește un deceniu, este prietenia. Muncind împreună ne-am cunoscut abilitățile, experiențele, pasiunile, dar și greșelile sau părțile mai puțin prelucrate ale caracterului nostru. Astfel, ne-am atașat tot mai mult unele de altele și ne-am sprijinit în sinceritate. Am greșit uneori, dar am învățat să spunem "iartă-mă" și am învățat să spunem "îmi pare rău, tu ai dreptate". Este impresionant să vezi relații de prietenie dezvoltându-se între mii de suflete, cititoarele, autoarele și familiile lor legate într-un mănunchi al dragostei de Cuvânt, de Frumos, de Adevăr și în toate acestea de Dumnezeu.

Relațiile acestea sunt pentru noi o comoară și mă fac să afirm asemenea regelui David "Sfinții care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea" (Psalmul 16:3).

La finalul unui deceniu de fructuoasă colaborare le mulțumesc tuturor celor ce au contribuit la acest proiect pentru inima bună, pasiunea și munca depusă pentru încurajarea și mângâierea multor suflete.

Nu-i putem uita nici pe acei ce ne-au fost alături soții, copiii noștri, care au înțeles că a trebuit să oferim din timpul nostru acestui proiect și de asemenea mentorilor și păstorilor care au știut să ne încurajeze, dar să ne și mustre în dragoste când a fost necesar. În toți acești 10 ani am avut o bucurie specială să colaborez cu fiica mea, Natalia, care este și ea membră în colectivul de redacție. Mă impresionează modul în care am reușit să împletim stiluri mai vechi și mai noi îmbogățindu-ne una pe cealaltă.

Lui Dumnezeu, mai mult decât oricui, îi sunt recunoscătoare pentru că ne-a ales să îl facem cunoscut pe El, Buntatea și Dragostea Lui prin cuvântul scris.

Cu ocazia Sărbătorii Nașterii Mântuitorului și a Noului An 2020, doresc tuturor cititoarelor, cititorilor, autoarelor și colaboratoarelor multă sănătate, lumină și bucurie în suflet.

Sărbători binecuvântate alături de cei dragi!

Rodica Baciu

Aniversăm 10 ani de la primul număr

SUFLET DE FEMEIE

Rodica Baciú (foto stg),
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș

A trecut un deceniu în care s-au scris multe pagini, ce conțin peste 1000 de articole, care au ajuns la mii de cititoare și cititori prin varianta printată a revistei care are un tiraj de 2000- 2500 de exemplare, și la multe alte persoane care au accesat revista sau postările noastre în mediul on line.

Privind în urmă, în acest moment aniversar, am identificat mulți factorii de succes, care au contribuit la dezvoltarea revistei și am vrea să amintim tei dintre aceștia: munca în echipă, perseverența și prietenia. Îi mulțumesc Lui Dumnezeu că m-a ales să încep acest proiect și să fac parte dintr-o "armată de femei" a căror armă este Cuvântul, le mulțumesc colegelor de redacție, autoarelor și promotoarelor pentru buna colaborare și implicare, fiind convinsă că "cel ce sădește și cel ce udă sunt una și fiecare își va primi răsplata după strădania lui. Căci noi suntem conlucratori cu Dumnezeu." (1 Corinteni 3: 8-9).

Cu ocazia Sărbătorii Nașterii Mântuitorului și a Noului An 2020 doresc tuturor cititoarelor, cititorilor, autoarelor și colaboratoarelor multă sănătate, lumină și bucurie în suflet, sărbători binecuvântate alături de cei dragi!

Mia Pop (foto stg),
Biserica "Noul Legământ", Târgu-Mureș

Timpul...dacă privesc cu 10 ani în urmă, exact la momentul în care am avut prima întâlnire pentru a discuta viziunea unei reviste,...parcă a fost adineaori...; dacă privesc la cele multe întâmplări pe parcursul acestor ani...wow! Ce demult a fost...

Îmi aduc aminte de aceea întâlnire în care Rodica ne-a împărtășit viziunea primită cu privire la o revistă creștină adresată femeilor și ne-a invitat să fim părtașe la aceasta, pe noi cele prezente acolo. O mână de femei am pornit la treabă cu „unelte” pe care le aveam atunci la îndemână. După 10 ani, se vede rezultatul binecuvântării lui Dumnezeu...Vă doresc tuturor cititoarelor să aveți parte de bucurie atunci când beneficiați de „mărgăritarele” găsite între copertile revistei și va încurajez să îndrăzniți și voi să deveniți colaboratoare, să împărtășiți cu alte femei ceea ce El pune în inima și mintea voastră. Dumnezeu ne-a promis că ne va purta în carul Său de biruință, pentru totdeauna! Vă doresc tuturor un Crăciun real și Dumnezeu să va binecuvânteze!

La mulți ani, "Suflet de femeie"! La mult mai multe numere realizate și biruințe încununate!

Lidia Aldea (foto stg),
Biserica "Bethel", Târgu-Mureș

Îmi amintesc acum, după 10 ani, de începutul nostru sfios. Intram atunci într-o slujire despre care eu nu știam prea multe lucruri, dar Dumnezeu a purtat de grijă să învățăm să lucrăm în echipă și să ducem ceea ce ne-a încredințat de fiecare dată la bun sfârșit. Mulțumesc Domnului că până aici a fost cu noi. I-am văzut credincioșia și măreția în realizarea fiecărui număr al revistei din cele 36 publicate până acum.

Mulțumesc tuturor celor care s-au implicat în această slujire până acum și nădăjduiesc că se vor implica în continuare în această lucrare de a face cunoscută Împărăția lui Dumnezeu! Toată slava să fie a Domnului!

În acești 10 ani, revista Suflet de Femeie a ajuns la mii de femei din întreaga lume, reușind să aducă un mesaj de încurajare, inspirație, un zâmbet sau un moment de relaxare. Este așa de frumos să cunoști povești ale multor femei pe care nu le-ai întâlnit niciodată sau să citești cuvinte de încurajare din partea unor femei care nu te cunosc, dar îți vorbesc atât de personal și pe înțeles. Credem ca această comunitate formată în jurul revistei este îmbogățită cu fiecare ediție, atât cititoarele, cât și scriitoarele și colectivul de redacție, care parcurge fiecare articol cu atenție și bucurie.

Natalia Zsoldos (foto dr),
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș

E așa un har să văd bunătatea lui Dumnezeu în viața mea! Îmi amintesc cu mare drag momentul în care Rodica m-a invitat să mă implic în realizarea acestei reviste. Nu știam eu multe atunci, însă un lucru știam clar – îmi doream să îl slujesc pe Dumnezeu prin tot ce făceam. Dorință pe care o am și în prezent, să pot să îl slujesc pe El, în orice sezon al vieții mele și să îi ofer Lui toată Gloria și Slava. Dumnezeu a lucrat așa de minunat în viața mea și îmi doresc să lucreze la fel de minunat și în viața ta!

Până aici Dumnezeu a fost cu noi și știu că va fi în continuare, El ne-a binecuvântat cu așa de multe femei talentate care își deschid sufletul în fiecare articol scris pentru a-L prezenta pe Dumnezeu cât și experiențele din viețile lor, care sunt așa o încurajare pentru mine. Astfel putem vedea cum Dumnezeu lucrează chiar și în zilele noastre. Ce îmi doresc eu tare mult este ca prin intermediul acestei reviste să descoperi că ești iubită de Dumnezeu!

Ruxandra Petrina (foto stg),
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș

Acum 10 ani, eram studentă și locuiam în Cluj-Napoca. Îmi amintesc cum sora mea îmi povestea pe atunci, foarte încântată, despre o revistă creștină pentru femei, la care contribuise cu un mic articol. Am așteptat cu nerăbdare să pun mâna pe un număr tipărit și să îl citesc din scoarță în scoarță. Mi-a plăcut de la început, dar nu m-aș fi gândit vreodată că voi ajunge să fiu parte din colectivul de redacție.

Ce onoare și bucurie, când ani mai târziu, am putut să aduc un mic aport la transformarea și impactul pe care această revistă l-a avut și îl are în rândul femeilor din România. Mă rog să sărbătorim această revistă înzecit de acum înainte și ca ea să continue să aducă speranță, încurajare și bucurie tuturor celor care o vor citi. La mulți ani!

Luciana Sand (foto dr)
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș

Acum 10 ani nu știam de această revistă, eram la începutul adolescenței mele, însă nu trecuse mult timp și am descoperit-o, o așteptam cu drag tot la 3 luni.

Venea mai greu, "biata revistă", într-o biserică mică de la țară, însă când am adunat câteva le-am considerat o colecție și ceva de preț, așa că am început să caut tot mai mult numerele ce îmi lipseau pentru a-mi completa „colecția”. În fiecare revistă descopeream ceva în ce mă regăseam indiferent de vârsta ce o aveam.

Nu am crezut niciodată că voi face parte din colectivul de redacție, însă Dumnezeu în planul Său divin a hotărât asta! M-am rugat și am pus semne clare și El mi-a răspuns cu credincioșie. Doresc ca această revistă să continue să fie o binecuvântare „o colecție” de bucurie și speranță și nu în ultimul rând o Slavă adusă celui ce Totul poate în Cer și pe pământ! Sărbători cu bucurie!

Lidia Bleahu (foto stg),
Biserica "Harul", Târgu-Mureș

Relatii

Au trecut 10 ani...

La o privire fugară în trecut, spun: „Ce repede s-au dus...!” Parcă mai ieri ne-am întâlnit cu câteva doamne și domnișoare la un ceai și am împărtășit dorința de a avea o revistă creștină pentru femei și...zis și făcut! Ceea ce pot să afirm cu certitudine, este faptul că până aici Dumnezeu a fost cu noi!

Fiind la acest moment aniversar, am dorit să petrec timp mai mult privind mai atentă la acești ani, pentru a observa mai în profunzime urma lăsată în viața mea și de viața mea.

Lucrul care a marcat cel mai mult viața mea și care a adus cea mai mare schimbare vieții mele, este dragostea lui Dumnezeu. Când spun lucrul acesta, nu este ceva spus cu ușurătate, ca un clișeu, ceva despre care doar am învățat, ci este un mare și profund adevăr.

Personal, cred că dragostea Lui se manifestă în relații. Relațiile sunt aluatul perfect în care poate dospî cel mai bine dragostea Lui.

Eu sunt o persoană care iubește relațiile, iubește oamenii, dar, cu toate acestea, recunosc că am făcut multe greșeli în ceea ce privește relațiile din viața mea! Acesta este motivul pentru care am decis să pun lupa pe acest subiect, să cer Duhului Sfânt să îmi dea înțelepciune și direcție pentru îndreptarea lucrurilor. Sunt într-un proces de învățare și transformare în ceea ce înseamnă o nouă abordare a relațiilor, din perspectiva lui Dumnezeu de această dată!

Voi împărtăși cu voi câteva aspecte, fără a avea așteptarea să fiți de acord total cu mine. Este ceea ce Dumnezeu a vorbit vieții mele și am simțit că nu este doar pentru mine.

Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt erau de la început, și continuă să fie și în prezent, într-o armonie, părtășie perfectă. Puteau să fie în continuare tot așa, doar ei, dar Dumnezeu a creat omul pentru a petrece timp în răcoarea fiecărei zi în Grădina Edenului.

Asta îmi arată, căci în însăși natura lui Dumnezeu este această dorință de relație, este ceva ce caracterizează natura dumnezeiască. În același timp - relația - este unul din cele mai urâte lucruri de către satan, dovadă fiind lupta acerbă pe care acesta o duce pentru distrugerea relațiilor. Și el dorește o relație cu omul, dar motivația lui este una egoistă și anume, omul să servească împlinirii agendei lui.

Am căutat mai multe explicații pentru cuvântul relație. Definiția care mi-a plăcut cel mai mult, numește relațiile ca fiind o legătură de dependență sau de influență reciprocă între persoane. Pornind de la această explicație și de la porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima.... și pe aproapele tău ca pe tine însuți!”, am devenit atentă la trei direcții pe care le ia o relație:

- 1. Relația cu Dumnezeu**
- 2. Relația cu tine însuți**
- 3. Relația cu aproapele, cu semenii**

Despre fiecare în parte se pot spune multe lucruri și sunt convinsă că mai avem cu toții încă multe de învățat. Doar câteva aspecte vreau să aduc în atenția voastră și rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ne vorbească fiecăreia în parte.

1. Relația Cu Dumnezeu

Biblia spune că Dumnezeu este gelos! Ce îmi spune mie acest lucru? Ce îți spune ție? El așteaptă în fiecare zi să petrecem timp cu el, timp de calitate, în care să ne închinăm Lui, să îl adorăm, să-l aducem laude și mulțumiri. Dar, de asemenea, vrea să și ascultăm ceea ce are El să ne spună, să ne învețe. Vrea să ne arate fiecăreia în parte, cine este El, cum este El și să învățăm de la El. Nu petrece acest timp ca și când îți îndeplinești o datorie! Învață să aștepți cu drag părtășia cu El! Adu-ți aminte când ai plănuit o vacanță, cu cât entuziasm și plăcere ai anticipat ceea ce vei face, ce vei vedea, cum vei petrece....La fel, anticipează timpul pe care îl vei petrece cu Dumnezeu, lasă bucuria faptului că El va fi în părtășie cu tine să îți umple inima, înainte chiar să ai acel timp!

2. Relația cu tine

Faptul că Dumnezeu ne spune să ne iubim semenii la fel cum ne iubim pe noi înșine, denotă faptul că noi trebuie să avem o relație „noi cu noi”. Această relație înseamnă să alocăm timp să ne cercetăm inima, deoarece în Ieremia 17:9 ni se spune că „inima este nespuns de înșelătoare și deznădăjduit de rea”, gândurile noastre, Efeseni 4:17 „nu mai trăiți ca păgânii, în deșertăciunea gândirii lor”, și nu în ultimul rând, comportamentul nostru, Efeseni 2:10, să umblăm în „faptele bune pe care Le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte”.

“...cred că dragostea Lui se manifestă în relații. Relațiile sunt aluatul perfect în care poate dospî cel mai bine dragostea Lui.”

3. Relația cu semenii

Probabil că este cel mai dificil tip de relație, deoarece suntem creați ca făpturi unice, de multe ori foarte diferite. Unele lucruri le vedem și înțelegem la fel, altele nu; avem priorități diferite, gusturi diferite, ceea ce poate duce la divergențe și blocaje în relațiile dintre noi.

Biblia ne spune, “căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiul”. Ce a făcut Dumnezeu? A DAT! Prin urmare, cred că se cuvine ca și noi “să dăm”!!! Ce anume? Să dăm înțâietate -Filipeni 2:3- “în smerenie, considerați-i pe alții mai presus decât pe voi înșivă”!

Să ne arătăm bunătatea și să ne iertăm - Efeseni 4:32 “fiți buni unii cu alții, plini de compasiune, iertându-vă unii pe alții”

Să dăm atenție problemelor celorlalți -Filipeni 2:4 “fiecare dintre voi ar trebui să fie preocupat nu doar de interesele lui, ci și de ale altora”

Să ne supunem unii altora – Efeseni 5:21 “supuneți-vă unii altora”

Să ne acordăm cinste și să ne spunem adevărul unul altuia -Efeseni 4:25 “fiecare să spună semenului său, adevărul”

Toate lucrurile acestea suntem datori înaintea Domnului să le acordăm, pentru că prin acest lucru cei care nu-L cunosc pe Isus, vor cunoaște dragostea Lui. Este responsabilitatea noastră să ne îndemnăm unii pe alții arătând caracterul lui Dumnezeu. Nu înseamnă că nu mai dăm și greș uneori,...dar trebuie să alegem cu încredințare să facem voia Lui.

Despre relații vom avea de învățat atât timp cât vom trăi. Intenția mea a fost aceea de a vă provoca să priviți mai atente la acest aspect al relațiilor din viețile voastre și să îi cereți Lui Dumnezeu să vă îndrume pe fiecare, în dreptul vostru.

Biblia ne spune că noi nu suntem în necunoștință de planurile lui satan. Haideti împreună să ne împotrivim în credință și să nu îi mai permitem celui rău să fure din viața noastră bucuria, beneficiile și plăcerea pe care Tatăl nostru a intenționat să o avem în cadrul relațiilor.

Dumnezeu să ne ajute pe toate! Fiți binecuvântate!

Mia Pop (foto)
Biserica „Noul Legământ”
Tg. Mureș

Bucuria

unei noi dimineți cu
ochii larg deschiși

Dumnezeu este slăvit prin omul care trăiește din belșug, iar viața omului stă în a-L privi pe Dumnezeu” (Sf. Irineu, discipol al apostolului Ioan).

Dimineata, îmi îndrept închinarea spre Dumnezeu... și aștept...privind. În această dimineață, sufletul mi l-am simțit precum un clopot, iar El - adierea de vânt cu mi-reasma de doruri nesfârșite. El m-a chemat să privim împreună dealurile nemișcate și orizontul adânc, misterios care înconjoară casa noastră pentru a-mi reaminti că El este infinitul și că viața pe care o privesc în compania Lui nu cunoaște obstacole.

Deși e cerul înorat, înțeleg încă o dată că mă atrage nu seninătatea lui, ci frumusețea Creatorului care și-a revărsat dragostea într-o zi ce a devenit înorată pentru ca eu să pot sălta de bucurie, să cânt fericită, să alerg ușoară ca o umbră și desculță prin iarba proaspăt cosită. Să simt sub tălpi roua pământului și picurii de ploaie ce au eliberat azi noapte pământul de masa unui stres de caniculă.

Respir adânc aerul proaspăt... inspir până când orice aer al temerilor adânci se transformă într-un legănat. Tatăl ceresc îmi mângâie pletele și îmi face masaj la picioare în timp ce pășesc desculță. Mă las legănată. Îndrăznesc să râd și El nu mă ceartă, deși ceva în mine credea cu tărie cu totul altceva. Unii scriitori, în special acei care au trecut prin teroriile Holocaustului, îl descriu pe Dumnezeu ca fiind cel mai trist și suferind personaj biblic.

O, cât sunt de fericită în această dimineață, redescoperind că Dumnezeu este Cea mai Bucuroasă și Fericită ființă din Univers.

Nu știu cum va fi viitorul, însă sunt sigură că Cea mă Frumoasă, Fericită și ATOTPUTERNICĂ Ființă din Univers mă va ascunde sub aripile Lui precum o mamă își ia copilul la sânul ei.

Caracterul Lui mă cheamă spre a fi și eu fericită, să respir din bucuria Lui, să mă fac una cu frumusețea Lui nemărginită.

Să cânt, să mă învârt în mijlocul câmpului reavăn, presărat cu flori sălbatice până simt că îmi iau zborul...Și tângirea după acest fâlfâit de aripi precum a păsărilor ce străbat văzduhul ce mă înconjoară este doar o umbră a poveștii noastre de dragoste..., al cărei sfârșit va fi un zbor spre Nesfârșire. Povestea dintre Om și Mirele Ceresc...

Desăvârșit în Frumusetate, Dumnezeu strălucește.

Înainte Fetei Lui sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Sa. Ca pana unui scriitor iscusit, aș vrea să îmi fie așternerea cuvintelor.

Lucrarea mea de laudă e pentru Împăratul căci El este Cel mai Frumos.

Harul este turnat peste mine când îl ador.

Aș dori toată viața mea să locuiesc în Templul prezenței Lui, să-l ador frumusețea.

Să-mi astâmpăr dorurile nesfârșite din mine, setea după absolut pentru că pe El îl doresc și El e infinit.

În această dimineață, stând de vorbă cu Nemărginirea, m-am simțit împlinită pentru că am înțeles ceea ce El a dorit să îmi descopere, deși nu am avut ochii strâns închiși. Da, poți închide cămăruța și să îți pleci genunchii în închinare zburdând cu ochii larg deschiși.

Ligia Seman

Autoare, Conferențiară,
Coordonatoarea "Școlii de lidere Debora"
Organizatoarea "Conferințelor naționale de
Femei de la Mamaia"

Noianul anilor trecuți

*Noianul anilor trecuți,
Aduce iar Crăciunul la ferești,
Ne amintim cu toți de ziua Ta,
Și nicio dată, n-om putea uita,*

*C-a fost un staul, unde Te-ai născut,
Ce a rămas din când în când, o amintire...
Tu ai rămas și vei rămâne în veci,
Mărează stea ce strălucești,
Peste întreaga omenire.*

*Cu miile de generații ce-au trecut,
Ajuns din nou în prag de sărbătoare,
Din inimă îți spunem bun venit,
Stăpân pe lume și pe infinit,
Acel ce-ai fost și vei rămâne-n veci
Cel mai iubit.*

*Așa că-n fiecare an, ne amintim,
A fost cândva un staul umilit,
Unde iertare am găsit,
Iubirea, dragostea sunt de la El,
Și niciodată n-or avea sfârșit.*

Claudia Neagu

Clinchet de stele

*În ieslea cea săracă, în așternut de paie
Prin picături de stele și drumul nins de lună
Răsare o lumină ce-mbracă noaptea-n straie
Și-un cor ce înflorește tot ceru-n Veste Bună!*

*În juru-I flori de gheață mireasma-și răspândesc
Și-un foșnet de petale își țes divinul cântec
Vibrând fierbinte-n gerul ce-n suflute-și croiesc
Lăstari ai bucuriei, împletind fiori din pântec*

*Se freacă văzduhul împodobit de slavă
E Vestea ce îmbracă pământu-n sărbătoare
Printre fulgii grăbiți ce-n zborul lor spre rază
Imbobocesc colinde ce își deschid petale pe aripi călătoare*

*Pe-o uliță pustie, sub tălpile-nghețate se-aud clinchet de stele
În staul stă-nfășat un Prunc, ce-i luminat de-un bulgăre de seu
Plutea-n văzduh un foșnet lin, se-aprind lumini, Luceafărul din ele
Încoronat cu-a cerului lumină, El e Isus, Mesia, e Fiu de Dumnezeu*

*E totul alb,... ceru-și cerne omătul, înveșmântându-și domnia
Și-n ieslea bătută de ger, în paiete reci, lângă vite și oi
Privirea-mi arunc înspre miile de stele, dar văd doar o stea care poartă solia
Și duce-n lume vestea măreață, S-a născut Cel Promis, Împărat pentru noi*

*Isus, ca un crin ce în petale adună stropi curați de rouă
Ai răsărit în orice suflet, oglinda cerului Tău sfânt
Sorbind din cupa lumii acesteia, un dar divin ne-ai dăruit azi nouă
Venind în lume, Prinț al Păcii, mântuirea ai coborât pe pământ.*

*Cu multă dragoste,
Vicky Mihalca
Biserica "Sfânta Treime Bistrița"*

mai multă | dragoste, compasiune...

"Viața! Nimeni nu apreciază viața mai mult decât Dumnezeu.
Pentru El e simplu...fiecare viață contează!"

Nu am crezut vreodată că ceva fără suflet poate avea asemenea voință încăpățanată de a trăi.

Lăsată afară și abandonată, a trecut prin atâtea anotimpuri în care a fost plouată, înghețată, răsturnată, lăsată în soare, și chiar în condiții mai rele decât pot eu descrie. Am și uitat de existența ei, credeam că a murit de mult, de fapt...uneori mă mai împiedicam de ghiveciul pe care tot amânam să îl arunc la gunoi.

Au trecut mai bine de cinci ani de când am primit această Crăciuniță sau Floarea Noptii Sfinte cum i se mai spune. Din păcate, nu am fost pasionată și nu am știut niciodată cum se îngrijesc plantele. De curând, m-am împiedicat pentru ultima oară de ea. M-am oprit pentru câteva secunde și dintr-o dată am fost copleșită de milă și de uimire.

Cum a rezistat? Cum de nu a murit în toți acești ani? Cum e posibil? Și uite așa, am simțit cum Dumnezeu a găsit momentul perfect să mă oprească din tot ce făceam ca să stau cu El la o lecție de viață. În jurul meu era tăcere, uneori nici nu e nevoie de cuvinte pentru a înțelege mesajul.

Viața! Nimeni nu apreciază viața mai mult decât Dumnezeu. Pentru El e simplu...fiecare viață contează. Nimeni nu te va putea aprecia la ade-vărată ta valoare așa cum o face El.

Știu! Ne agățăm de oameni, crezând că ei vor fi mereu acolo pentru noi, dar suntem așa de răniți atunci când trecem prin anotimpuri grele și constatăm că cei mai mulți au fost alături doar în anotimpul bun. Probabil și noi am făcut același lucru cândva. Am fost tratați și la rândul nostru tratăm oamenii așa cum am tratat eu această floare, care nici măcar nu a fost vinovată că a ajuns la mine, pe care nu am știut să o îngrijesc și să îi apreciez valoarea.

Poate te-ai simțit vreodată ca floarea mea lăsată să moară, abandonată, tratată necorespunzător, și poate ai ajuns până acolo încât întrebarea: „De ce trăiesc?”, să se fi strecurat în sufletul tău. Dacă e așa, ști exact despre ce vorbesc și știu exact cum te-ai simțit, dar cu toate astea, ceva nu te lasă să renunți! Asta este chemarea mea pentru tine, să te ridici deasupra tuturor minciunilor pe care le-ai ascultat cu atât devotament încât ai început să crezi că toate sunt adevărate. Dumnezeu este El Roi (Dumnezeu care vede). Vede tot, cunoaște tot și știe că tot ce ai nevoie acum este să te copleșească cu dragoste, să te îngrijească, să te vindece și să te restaureze. Azi spune-i sufletului să se liniștească. Tot ce a promis, va împlini și tot ce a început în tine, va duce la bun sfârșit!

*„Tu îndreaptă-ți inima spre Dumnezeu, întinde-ți mâinile spre El.
Depărtează-te de fărădelege
și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău.
Și atunci, îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică;
îți vei uita suferințele și-ți vei aduce aminte de ele
ca de niște ape care s-au scurs.*

*Zilele tale vor străluci mai tare decât soarele la amiază,
întunericul tău va fi ca lumina dimineții. Vei fi plin de încredere și
nădejdea nu-ți va fi zadarnică.
Te vei uita în jurul tău și vei vedea că te poți odihni liniștit.
Te vei culca și nimeni nu te va tulbura,
și mulți vor umbla după bunăvoința ta.”
(Iov 11:13-19)*

Nu descuraja! Dumnezeu face ceva nou, și e pe cale să se întâmple! Te va înconjura pe dinapoi și pe dinainte și va trimite oamenii potriviți care să ajute restaurării tale, dar nu uita: atât timp cât Dumnezeu ne oferă har, suntem datoare să îl oferim la rândul nostru. Pentru că am primit iertare ne-meritată, trebuie să iertăm și să distrugem orice cuib al amărăciuni din noi.

Doar așa vindecarea noastră e posibilă și doar așa putem ajuta la vindecarea altora. Ce asemănare interesantă! Am luat imediat floarea și am dus-o în casă. I-am schimbat pământul, am pus-o într-un ghiveci nou și acum stă la loc de cinste în sufrageria mea.

În urma tratamentului bun, floarea mea s-a înviorat și a dat primii ei boboci care vor înflori curând. Voi aplica același tratament oamenilor, cu siguranță este loc de mai multă dragoste, de mai multă compasiune, de apreciere și de cât mai multe cuvinte de încurajare.

*“În dragoste nu există frică,
ci dragostea desăvârșită
alungă frica”,
1 Ioan 4:18.*

Daniela Decean(foto)

Caută să fii o binecuvântare!

Cred că multe dintre noi am căzut în capcană: "Oh, de-aș avea mai mulți bani, aș face mai multe pentru Domnul sau pentru oameni!"

Într-adevăr, este o mare capcană și o modalitate de a-ți întârzia singură binecuvântările pe care le are Domnul pentru tine.

Pentru că și eu m-am confruntat cu această situație, iată câteva idei practice care nu necesită eforturi financiare prea costisitoare, dar cu un efect extraordinar și nu în ultimul rând o dovadă clară de maturizare.

1. **Îmbrățișează tu prima;**
2. **Mergi zâmbind pe stradă, fără motiv;**
3. **Fă complimente autentice persoanelor cu care intri în contact (de exemplu casiera de la supermarket);**

4. **Dăruiește din garderoba ta haine pe care nu le-ai purtat de 2 ani;**

5. **Să nu-ți lipsească ceva dulce în geantă, deoarece Dumnezeu îți va trimite persoana potrivită care se va bucura de micuțul cadou;**

6. **Poți lăsa în fața ta, la coadă, persoana care are mai puține cumpărături decât tine;**

7. **Schimbă câteva cuvinte cu femeia de serviciu sau cel de la paza magazinului;**

8. **Încurajează și motivează pe cei cu care intri în contact: 2, 3 cuvinte pot schimba o zi întreagă;**

9. **Fii vulnerabilă și empatizează mai ușor decât ai făcut-o până acum;**

10. **Cere-i Domnului curaj și oportunități să aplici cu excelență punctele de mai sus.**

Să nu uităm că suntem chemate să lăsăm în urma noastră mireasma dragostei și a harului, să fim lumină în întuneric și soluție la probleme. Fiți binecuvântate!

Loredana Carmen Marin
(foto)

Îl văd, dar nu acum! Îl privesc, dar nu de aproape!

Mă așez oarecum tulburată la masa mea rotundă din bucătărie încercând să îmi liniștesc gândurile, care în ultima vreme se cuibăresc neinvitate în mintea mea. Este o luptă ce se dă în mine: firescul (puternic, îndrăzneț, plin de "eu") și duhovnicescul (timid și fricos).

Ridicându-mi capul pentru a savura ultima picătură de cafea, ochii mei albaștri întâlnesc albastrul cerului care în acea dimineață era de o claritate și o strălucire ce te îndemna să îl contemplezi. Mult, inima mea nu a rezistat și am început să plâng, să zâmbesc și apoi să plâng din nou. Și pentru prima dată în viața mea m-am simțit mai aproape de cer ca niciodată. În acele momente nu mai doream nimic din lume, din firesc, din pământ, din neputință...doream CER ÎN MINE ȘI EU ÎN CER.

Atunci L-am zărit pentru o clipă pe Creatorul meu, pe iubitul sufletului meu, Salvatorul, Mângâietorul, Atotțiitorul tuturor lucrurilor, pe Cel care face toate lucrurile noi la timpul lor.

În acea dimineață L-am văzut în cerul senin, alături L-am văzut în frumusețile pământului și în anotimpuri care se succed cu atâta repeziciune; L-am văzut și simțit în semenii mei, în inimi vesele și în inimi triste, în sărăcie și în bogăție;

L-am descoperit și în inima zdrobită a mamei pentru rebeliunea pruncilor ei și în rugăciuni fierbinți rostite în miez de noapte rece...

Așa mi s-a descoperit acum...o parte din Măreția, Grandoarea și Suveranitatea Lui. Acum L-am văzut în parte, iar atunci Îl voi cunoaște pe deplin. Pentru că acum înțeleg în parte, dar când va veni Cel ce este desăvârșit, acest în parte se va sfârși și ÎL voi vedea așa cum este.

*Voi înainta printre cei sfinți până la EL.
Ochii mei se vor întâlni cu ai LUI.
Mâna mea, în Mâna LUI.
Inima mea, contopită cu inima LUI...
ce tablou înălțător!
Și îngerii tresaltă!*

El, Prinț al Cerului, îmi întinde Mâna și îmi va spune: "Bine rob bun și credincios....Vino în bucuria Stăpânului tău! Odihnește-te de toată ostenala ta și bucură-te de Mine, de Îngeri, de cer... Îl văd, Îl iubesc, Îl aștept!!!

Simona Decean
(foto)

Odihnește-te

**"Fă-ți timp să te odihnești la picioarele lui Isus,
ascultă, meditează și studiază Cuvântul Lui!"**

Pentru cei care nu mă cunosc, o scurtă introducere: mă numesc Debora de Groot, sunt căsătorită cu Daan, am 35 de ani și sunt mama Annei, 7 ani, și al lui Gideon, 5 ani, și așteptăm nașterea celui de-al treilea copil, înainte de Crăciun. Suntem din Olanda și trăim în România de 11 ani. Dacă mi-ai fi spus acest lucru când ne-am mutat în România, nu te-aș fi crezut. Niciodată nu era în planul meu să rămânem atâta timp în România, dar se pare că Dumnezeu a avut un alt plan. Și ne simțim acasă. Conducem o asociație-"Coming Home", și echipa noastră lucrează cu oameni marginalizați. Oferim ajutor umanitar și social și îi ajutăm în ceea ce privește educația. Pe lângă aceasta, Daan conduce o altă asociație- "Roman Works", care crează locuri de muncă prin reciclarea lemnului în mobilier nou, sub brand-ul Recycl'Art. Am găsit familia noastră spirituală la Biserica Harvest în Târgu Mureș.

Dacă semeni cu mine, îți place să reflectezi și să te uiți la ce a fost în anul acesta, la anul 2019 care a trecut așa de repede. Au fost momente de bucurie, de tristețe, poate de regrete, lucruri pe care le-am învățat și care au schimbat viața noastră.

Reflectând, m-am gândit mult la rolul meu ca persoană, ca soție și mamă, rolul meu în biserică ca lider de închinare, ca prieten și nu în ultimul rând ca un creștin, ucenic a lui Dumnezeu.

Și uneori totul poate deveni atât de copleșitor. Am așteptări de la mine, sau alții au așteptări de la mine, sau eu cred că alții au de la mine.

Pe lângă toate astea mai există internetul și social media prin care sunt influențată, care îmi hrănesc așteptările într-un mod bun sau rău. Pentru că indiferent dacă ne place, toată lumea are o părere și vrea să ne spună aceste păreri. Recunoști acest lucru? Ești ocupată să îndeplinești toate așteptările.

Vrei să îți crești copiii într-un mod biblic? Vrei să petreci timp cu soțul tău ca să crească căsnicia ta? Vrei să crești la locul tău de muncă și să obții aprecieri din partea celorlalți? Vrei să slujești la biserică, să faci parte dintr-un grup mic, să participi la studiu biblic, întâlniri de rugăciune, sau alte întâlniri la biserică; să te întâlnești cu prietenii, și să ai timp pentru tine? În luna aceasta ajungem la Crăciun și Revelion (sau în cazul meu nașterea copilului nostru), și totul trebuie să fie în ordine, curat în casă, decorat frumos, trebuie să fie gata ca să avem o sărbătoare frumoasă cu familia sau prietenii, și până la urmă ești frustrată pentru că sunt doar 24 de ore într-o zi, 7 zile într-o săptămână, 52 de săptămâni într-un an, și anul trece așa de repede. Sunt atât de multe lucruri de făcut.

"Dar nu tot ce trebuie făcut, ar trebui să faci tu!" (Craig Groeschel). La ce te-a chemat Dumnezeu? Mă lupt cu asta. Vreau să mă descurc atât de bine (deși nu m-aș numi perfecționistă, sunt prea dezorganizată pentru asta), vreau să îndeplinesc toate acele așteptări. Dar simt că nu reușesc ca soție, ca mamă, ca lider al asociației noastre, ca membru al bisericii, ca prieten, etc. Și e ok să eșuez, chiar dacă nu îmi place să aud asta, pentru că îmi amintește că am nevoie de Isus.

În ultimele luni, am fost atrasă de un pasaj din Scriptură din Apocalipsa 2, unde este scris: „Unde este prima ta iubire pe care ai avut-o pentru mine?”

Chiar dacă biserica din Efes făcea lucruri bune, nu au avut prioritățile lor puse la punct. Ei sunt avertizați să revină la prima lor dragoste. Și a fost ca și cum mi-a vorbit Dumnezeu. Am fost atât de ocupată cu alte lucruri, încât am uitat să mă odihnesc la picioarele lui Isus. Să mă odihnesc cu adevărat, nu doar oprindu-mă. Și mi-a venit în minte un alt pasaj, cel al Martei și al Mariei, Luca 10. Marta încerca să facă așa de bine, s-a gândit că a avut cele mai bune intenții și privind spre Maria a devenit frustrată, și i-a spus lui Isus: „Isus, nu vezi toate lucrurile pe care le fac? Uită-te la Maria, doar stă acolo și nu face nimic! Nu este corect, fă ceva în legătură cu asta.” O, cât de des i-am spus lui Dumnezeu asta în rugăciune.

Cât de des am fost frustrată de toate lucrurile pe care trebuia să le fac (sau credeam că trebuie să fac), în timp ce i-am văzut pe alții făcând „nimic” sau mai puțin decât mine. Iar Isus, îi răspunde Martei că Maria a ales partea cea bună. Trebuie să stăm, îngenucheate la picioarele lui Isus, ascultând cuvintele Lui, să fim pline de adevărul Său. Și apoi, fă ceea ce te-a chemat Dumnezeu să faci. E bine să slujim. Dumnezeu ne cheamă să slujim, dar cu intenția corectă.

Deci, unde stai? Ești Marta sau Maria? Fii onestă cu tine însăși. Sincer, sunt mai mult o Marta decât o Maria. Și aceasta este cu siguranță ceva care trebuie să se schimbe în 2020.

În timp ce scriu, mă rog pentru tine cea care citești acest articol. Fă-ți timp ca să te odihnești la picioarele lui Isus, ascultă, meditează și studiază Cuvântul Lui, găsește alte femei care să te poată încuraja, care se pot ruga cu tine, vorbește despre luptele tale, despre frustrările tale. Nimeni nu este perfect. Toată lumea are nevoie de Isus.

Oprți-vă, căci El este Dumnezeu. Fii binecuvântată fiică a lui Dumnezeu. El este de partea ta.

Debora de Groot (foto)
Noiembrie 2019, Târgu Mureș

facebook.com/asociatiacominghome
facebook.com/asociatiaromanworks

Încredere:

„...facă-mi-se după cuvintele Tale!”

De câte ori Dumnezeu ți-a vorbit și ți-a arătat că vei face lucruri pe care nu te vedeai în stare să le faci?

De câte ori ai simțit chemarea să faci ceva și apoi ai renunțat crezând că nu ești în stare?”

Femeie, de ce nu ai încredere în tine?

De prea multe ori, în preajma sărbătorilor ne amintim de Maria, de supunerea Mariei și de credința de care a dat dovadă și uităm să privim câteva versete mai jos, la Cântarea Mariei. Întâlnindu-se cu Elisabeta, Maria realizează planul marelui Dumnezeu care are cu ea și începe să cânte. Cele 9 versete care alcătuiesc cântarea Mariei ar fi putut alcătui un Psalm frumos, un cântec spre lauda Domnului.

Maria își începe cântarea prin laudă și privește spre starea ei smerită, mulțumind Domnului că a chemat-o să aducă pe lume pe Isus, fiul Lui Dumnezeu. În acel moment ea înțelege că din acea clipă ea va fi numită fericită de către toate generațiile. Ea privește spre generozitatea Domnului, spre marea lui forță care face ca orice plan al celor aroganți să eșueze.

Ea vede cum cel înfometat este chemat la o petrecere îmbelșugată și cel bogat lăsat afară în frig.

Ea își încheie cântarea spunând că Dumnezeu este un Dumnezeu care își ține promisiunile de la strămoșii noștri și până în eternitate.

„Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele Tale!” (Luca 1:38)

Maria a ascultat și a crezut pentru că cunoștea Biblia. Ea a înțeles că trăirea prin credință înseamnă să nu aibă răspuns la toate întrebările ei, să nu aibă un plan detaliat.

Dragi femei, Dumnezeu ne cheamă să facem lucruri mai mari decât credem sau gândim noi. Ne-a creat cu un scop și doar prin ascultare vom ajunge la împlinirea lui.

Dumnezeu ne cheamă să facem următorul pas prin credință, fără să vedem ce urmează și fără să știm toate detaliile.

El ne cere să mergem înainte pline de nădejde știind că planul Lui pentru viețile noastre este unul mare.

Flavia Precup (foto)

Prin harul Lui, trăiesc!

Mă trezesc dimineața, mă ridic din pat și deschid fereastra camerei. O adiere proaspătă și dătătoare de viață pătrunde prin perdeaua subțire. E o nouă zi. Harul e reînnoit peste viața mea. În minte îmi vine: „Harul Meu îți este de ajuns.”

Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” 2 Corinteni 12:9

Da, recunosc Dumnezeul meu. Totul e har. Suflarea din mine, bătaia inimii ce-o port și simt în piept. Clipa dată, ziua de azi în care am pășit, darul de a trăi, de a vedea minunea Lui aici aproape și de a simți privirea Lui plină de dragoste îndreptată spre ființa mea nevrednică. El mă iubește! M-a iubit de la început și a continuat să mă iubească, chiar dacă eu uneori m-am revoltat și am crezut că Lui nu îi mai pasă de mine, că m-a uitat. Oh, dar cât de mult mă înșelasem! Dumnezeu fusese mereu acolo.

Chiar în pustiul vieții mele, El era acolo.

Obosită de lungul drum nu-l vedeam, dar prin puterea Lui înaintam.

El îmi dădea putere să fac încă un pas și încă un pas înainte.

Am înțeles că uneori Dumnezeu alege să tacă, dar în acea tăcere El lucrează putere înlăuntrul meu. Lucrează în inima mea și la cauza mea.

„Dar fiecareia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.”

Efesenii 4:7

Fiecare zi își are povestea și cursul ei în care fiecare clipă e har. Har revărsat peste mine. Eu doar trebuie să-mi deschid ochii să-l văd. Tot ce sunt și am nu e prin mine, ci tot har. Eu sunt o minune a harului Lui. O, cât de multe datorez harului divin al jertfei lui Hristos de pe Golgota! Inima, mintea, sufletul, viața, tot. Dumnezeu a dat totul, iar eu trebuie să îi dau Lui înapoi totul. În fiecare zi să mă predau Lui, voii Lui bune, scopurilor Lui înalte și planului Lui perfect pentru viața mea. Să fiu la dispoziția Lui acum și-n orice vreme și să-mi amintesc că totul e doar har. Prin harul Lui trăiesc.

P.S. Oare cum am trăi dacă am fi întotdeauna conștiente că totul e har?

Larisa Tihi

Centrul creștin Eben-Ezer Plauen,
Germania

Care crezi că e valoarea ta?

Așa ne-am învățat. Să estimăm valoarea fiecărui lucru. Fie că e vorba de o rochie-are ea calitatea necesară, e ceva aparte încât să merite această suma de bani? Fie că e vorba de un telefon, un abonament, o mașină, o casă, orice altă achiziție sau experiență.

Și poate aceleași principii de evaluare le aplicăm propriei persoane sau celor din jur.

Dar cine poate stabili care e valoarea umană? Doar Cel care a creat omul. Dumnezeu te-a avut în imaginația și gândurile Lui și a decis ca tu să te naști și să exiști.

Cumva, neînțeles pentru noi, El a considerat că merită să Ți dea viața pentru a o salva pe a noastră pentru veșnicie. Ai vrea să știi cât valorează viața ta? Atât de mult încât Hristos să și-o dea pe a Sa. Și cine ar putea măcar să îndrăznească să gândească despre cât de valoroasă e viața Sa? A Celui care e din veșnicii în veșnicii, Creatorul Universului, Cel care e Suveran peste toate. Nu ne-ar ajunge zilele tuturor oamenilor care au trăit și vor trăi vreodată, ca să descriem măreția Lui. Dacă îți cauți propriul răspuns la întrebarea ce valoare ai? Va trebui să cauți răspunsul la El.

Aș vrea să mă uit în ochii tăi și să spun direct inimii tale: nu ai mai puțină valoare pentru că nu ai încă un soț, pentru că nu ai încă copii, pentru că nu ai reușit să promovezi acel examen, pentru că nu ai încă o casă, pentru că mașină ta este veche, pentru că nu ai altă greutate, pentru că

copiii tăi nu sunt încă ce ai visat să fie, pentru că ai eșuat sau pentru că trupul tău este bolnav. Fugim și ne e teamă de eșec, pentru că ne e teamă ce anume transmite el despre noi-că avem mai puțină valoare?!

Nu pune valoarea ta sub semnul întrebării pentru că vezi o piesă care încă lipsește din tablou. Identitatea ta e asigurată de Hristos, și jertfa Sa de la cruce. Ești copilul lui Dumnezeu. Ești iubită. Dumnezeu e credincios. Chiar dacă nu vei.....poți să te bucuri! (completează tu spațiul liber cu ceea ce e în inima ta).

Nu ai nevoie de nimic în plus, cu scopul de a te completa, pentru că nimic nu poate face asta. Nici partenerul așteptat, nici visurile pe care le ai, nici locul de muncă, nici realizările.

Doar Isus te face completă.

Ești cu adevărat întreagă, când Țl ai pe Hristos în viața ta. Punct. Poți să ai totul, dar dacă nu Țl ai pe El, nu ai nimic. Poți să nu ai nimic, dar să Țl ai pe El, și ai totul.

Nu ridurile de pe față ta spun ce valoare ai, ci rănilor din palmele Sale. Obiectele, realizările, oamenii au un rol important și frumos în viețile noastre. Dar în niciun caz ele nu au rolul de a ne stabili valoarea și identitatea.

Valoarea lor are termen de valabilitate limitat: doar pe acest pământ. Valoarea pe care o ai în Hristos și viața nouă pe care o poți primi de la El are valabilitate veșnică. Pentru că după viața pe acest pământ, ne așteaptă o veșnicie.

Spune-i inimii tale adevărul. Ai preț în ochii Lui, ești prețuită și Te iubește.

Naomi Bota (foto)

Tema acestui eseu pornește de la cuvântul scris în Evrei 11:13 care mărturisește că "suntem străini și călători pe acest pământ". În călătoria vieții creștinești, impedimentul nr. 1 este credința fără de care este cu neputință să Ți fim plăcuți lui Dumnezeu.

Credința adevărată merge dincolo de vedere. Tainele vieții sunt în mâna lui Dumnezeu, Tatăl nostru care lucrează după placul Său toate lucrurile.

Credința adevărată este aceea care se mulțumește cu tot ce vine de la Dumnezeu, nu numai cu ce ne convine nouă. Ascultarea de Domnul prin credință, face mai mult decât jertfele!

Împăratul Ahab voia să-l ucidă pe Ilie. Dumnezeu trimite foc din cer și îl apără. Mai apoi, Dumnezeu îi spune să fugă din fața Izabelei. Ilie nu întreabă de ce să fugă căci prima oară l-a scăpat, ci ascultă de Domnul, (1 Împărați 17:17).

Învățătura aici este că Ilie ascultă, nu judecă cum lucrează Dumnezeu, nu se ceartă cu Domnul, nu pune întrebări.

Mergi în Sarepta, îi spune Domnul, unde o Văduvă săracă îți va purta de grijă. (1 Împărați 17:13-17). Ilie se supune. Învățătura de aici e că ce este puțin se poate spori și dăinui, iar ce este mult poate pieri. Ce zice Domnul Dumnezeu aceea trebuie urmat. Aceasta este adevărata credință. Prin ascultare și credință în Dumnezeu un om credincios trăiește din belșug dincolo de limitele vieții.

Aceasta nu înseamnă că va trăi ușor, fără greutăți, după experiențele lui trecute, chiar bune fiind. Ci să fie convins că oricum lucrează Dumnezeu este cel mai bun mod cu puțință, este perfect. Aceasta este credința adevărată, a primi de la Dumnezeu Tatăl nostru tot ce dorește El, convinși fiind că numai El este sursa binelui nostru și că aici, pe

pământ, suntem străini și călători.

Dumnezeu rânduieste toate lucrurile pentru cel ce se încrede, pentru el și urmașii lui.

Și chiar dacă n-ar fi așa trebuie să avem răbdare, să nu ne îndoim de dragostea Sa ocrotitoare.

Ce folos că am toate lucrurile, dar nu mă pot bucura de ele. Cu Dumnezeu însă, toate lucrurile sunt în folos și spre binele meu. Iată adevărata credință, iată...în inima lui Creștinul autentic.

Încrederea nestrămutată în Cuvântul scris este absolut necesară, dar nu cum voiesc eu și cum voiește El.

Trebuie să știi că ceea ce face Dumnezeu pentru mine, nu poate face nimeni și este întotdeauna cel mai bun lucru pentru că mă iubește. Iubirea e singura motivație a binelui și Harul Său vine din dragostea Lui care este necesară și suficientă pentru viața omului pe pământ. Până aici am stabilit de ce are nevoie omul în călătoria sa prin viață: credință și ascultare.

Ba mai mult, mă pot hazarda să fac o comparație între o călătorie cu trenul și călătoria vieții care exprimă foarte bine ideea noastră.

Oricât ar fi de banală, această comparație, mi se pare foarte potrivită. În amândouă cazuri, călătorul traversează locuri vesele sau triste pe care nu le poate evita. Poduri și tunele, cotituri și rampe, semnaluri și necazuri se succed până la destinația prevăzută. Cu toții suntem în marea călătorie a vieții.

Poate am trecut printr-un tunel întunecos, un accident, o boală, o decepție. Trenul își încetinește viteza, apoi încercarea fiind trecută, își reia mersul normal. Regăsim zile însorite, livezi înverzite, dar fără înștiințare, șirul vagoanelor se poate opri, pentru a coborî din trenul vieții călătorii sosiți la destinație. Care sunt bagajele lor?

Ei au lăsat în tren avere, situații, relații, cunoștințe. Dar rămâne asupra lor povara păcatelor, de care vor răspunde în fața lui Dumnezeu, dacă n-au fost eliberați de ele prin credința în Isus-Mântuitorul nostru.

Care este situația ta iubite participant la trafic? Aici urmează o analiză minuțioasă acum, până nu este prea târziu. Doresc ca această reflecție să fie și un prilej de cugetare și decizie pentru a-L urma hotărât pe Mântuitorul lumii, implicit și al tău, pe Isus Cristos care te poate pune în călătoria vieții în meritul Său Salvator.

Nu aș vrea să închei aceste rânduri fără a aduce lui Dumnezeu mulțumirea mea deplină pentru că n-a lăsat mersul trenului vieții mele în derivă, ci a hotărât să-i aducă salvarea pe direcția: Isus Cristos. Mulțumesc Dumnezeule, pentru jertfa fiului Tău în care am găsit liniștea și pacea unei călătorii fructuoase, iar acum pot să admir de la fereastra trenului meu frumusețile Tale, Harul și Dragostea Ta!

Amin.

Maria Petruș

Vrem să îmbătrânim *frumos...*

Oare există ceva mai frumos decât tabloul ce înfățișează un tânăr și o tânără, mire și mireasă care, ținându-se de mână, își unesc inimile curate și pornesc împreună pe drumul căsniciei?...Există ceva mai frumos decât o dragoste la început de drum?

Da, există ceva mai frumos, și anume priveliștea unui bărbat și a unei femei cu peri cărunți care au parcurs împreună urcușurile și povârnișurile acestei cărări.

Măinile lor sunt zbârcite și noduroase, dar ei continuă să se țină de mână; fețele lor sunt brăzdate de riduri adânci, dar tot iradiază o seninătate și o liniște aparte; inimile lor sunt fizic obosite, dar tot puternice prin dragostea și devoțiunea ce și le poartă unul altuia.

Da, există ceva mai frumos decât dragostea de la început de drum – dragostea trecută prin focurile vieții. (anonim)

Da, o adevărată frumusețe! Să îmbătrânești împreună continuând să te ții de mână cu cel căruia i-ai promis într-o zi credincioșie pentru restul vieții!

Reușita în căsnicie ne este asigurată de ascultarea de Cuvântul Sfânt, rostit de Cel care a întocmit prima familie! El, Arhitectul familiei; El, Creatorul, știe cel mai bine cum va funcționa creația Sa! De aceea este înțelept să ne întoarcem spre El și să-L implicăm direct în zidirea relației noastre, în împlinirea visului Său, acela de a deveni UNA! În afara Lui, nu este nicio siguranță a fericirii! Nimic altceva nu-L poate înlocui pe El, Creatorul, Plămăduitorul acestui minunat și unic vis: căsnicia! Taina aceasta este mare, zice Cel ce a creat familia! Taină care vrea să indice spre ceva dincolo de humă, dincolo de înțelegerea noastră îndreptată doar spre cercul mic și strâmt dimprejurul nostru. Taină ce ne ridică privirile dincolo de zări, dincolo de ceruri... dincolo de începuturi și dincolo de toată înțelegerea noastră. Dincolo de...tot. Așa a gândit Creatorul relația dintre un el și o ea: să fie ceva dincolo de tot ce tu și cu mine ne putem imagina.

Este o taină și, dacă e taină, rămâne taină! Ceea ce mă copleșește însă pe mine și mă lasă fără cuvinte este tocmai acest lucru: cum Dumnezeu Cel absolut în Înțelepciune și Sfințenie își permite să-și illustreze dragostea cea fără de margini prin dragostea unor oameni imperfecti, instabili și atât de capricioși. Căsnicia – zice Marele El – este imaginea relației dintre Cristos și Biserica.

Altfel spus, relația mea cu soțul meu, Dorel, ar trebui să fie (parcă mi-e teamă să zic „este”) exemplificarea perfectă a dragostei lui Cristos pentru Biserica Sa!

Acest lucru îmi taie răsuflarea și mă obligă în același timp: cum aș putea oare să-L împlinesc visul? Cum aș putea să nu-L de-zamăgesc? Și cum aș putea să gust din toată frumusețea pe care El a pregătit-o, până la urmă, pentru mine!?

Realitatea aceasta mă aduce într-o profundă smerenie în fața Lui... în închinare, cu reverență, în adorare și-mi ridică inima spre El, Făuritorul unei mântuirii veșnice care S-a dat pe Sine pentru EA – Biserica, Mireasa... Și acolo se aud cuvintele Lui clare și veșnice: așa să vă iubiți și voi unii pe alții cum v-am iubit Eu! (Ioan 13:34) Tot așa, nevestelor, fiți și voi supuse bărbatilor voștri ca Domnului, [iar voi], bărbatilor, iubiți-vă nevestele cum a iubit Cristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5:22, 25).

Taină! Căsnicia este o taină. Una frumoasă! Și poate fi desăvârșită prin Cel care este prezent, în taină, între cei doi. Doar El îi poate uni să devină UNA! Și doar El poate iubi prin ei, astfel încât taina să fie descoperită celor ce trăiesc în El, în Lumină!

Provocare

Îmi amintesc cu drag timpul petrecut pe malul mării, așa cum ne doream, departe de continent, pe o insulă, înconjurați de ape... departe de rutină... Venisem aici, să fim doar noi!

În acel timp, ne-am uitat în urmă...rememorând cei 50 ani! Ne-am adus aminte de zilele de demult...de cele de început ale călătoriei noastre împreună...am povestit mult...am visat...Ne-am numărat binecuvântările...apoi, aplecați în inimile noastre, inundate de recunoștință, ne-am șoptit cuvinte de legământ.

„Voi merge cu tine până la capăt... te voi iubi și-ți voi fi alături

la bine și la greu,

în boală sau sănătate,

în bogăție sau sărăcie...

în bătrânețea ce începe să-și

facă tot mai simțită prezența,

voi fi alături până ce moartea

ne va despărți!”

Nisipul și marea ne-au fost martorii prezenței... iar deasupra și dedesubt era El, Creatorul, care Și-a trimis zâmbetul spre noi. Eram trei în legământ. Funia împletită-n trei nu se rupe ușor! (Eclesiastul 4:12b) Numai cu El între noi, legământul rămâne veșnic, precum veșnic e El.

„Voi merge cu tine până la capăt... te voi iubi și-ți voi fi alături la bine și la greu, în boală sau sănătate, în bogăție sau sărăcie... în bătrânețea ce începe să-și facă tot mai simțită prezența, voi fi alături până ce moartea ne va despărți!

Vreau să îmbătrânim frumos! Vreau să fiu o bătrânică ce ferește un bătrân!”

Legământul rostit în ziua fericirii și parcă ascuns în străfundul inimii trebuie reeditat mereu și mereu. Din când în când, pune-ți mâna în mâna alesului inimii tale, privește-l în ochi și repetă-i legământul rostit în ziua nunții... cea mai frumoasă zi din viață.

Spune-i-l, șoptit sau cântând, zâmbind sau cu lacrimi în ochi...dar

amintește-i că-l iubești mai mult decât atunci... Că dragostea ta a crescut, amintește-i că-i vei fi alături până la adânci bătrânețe.

Lucrați la căsnicia voastră! Este cel mai frumos dar oferit de Dumnezeu, Creatorul, creaturii Sale: să nu fii singur, să ai pe cineva alături cu care să-ți împărtășești viața! Să ai pe cineva alături care este carne din carnea ta și os din oasele tale...pe umărul căruia să plângi sau să te bucuri. Să ai pe cineva care-ți ține cu grijă inima în palmele iubirii care protejează, a siguranței și a nădejdi.

Și Dumnezeu, fericit și El de ceea ce făurise, rostește peste veacuri: „Bucurați-vă, fiți îndrăgostiți și îmbățați necurmat de dragoste unul pentru celălalt, până la capătul vieții!” (parafrază Proverbe 5:18-19).

Darul căsniciei este doar pentru aici și acum! Nu-l risipi! Dincolo nu-l vei mai avea... Bucură-te din plin de el! Angajează-te cu toată ființa ta să-l păstrezi!

Renunță la toate așteptările tale care crezi că te vor fericii și fii dedicată fericirii lui și, garantat, fericirea se va răsfrânge asupra ta. Dăruiește-i-te și vei fi fericită! Căci e mai ferică să dai decât să primești!(...) Este un principiu divin, greu de explicat, dar certificat de practică!

Și în ziua aceea Dumnezeu îți va răsplăti credincioșia în funcție de ceea ce va vedea că ai pus, ai zidit în soțul tău. Pentru că femeia înțeleaptă își zidește casa, iar cea nebună o dărâmă cu însăși mâinile ei (Proverbe 14:1).

Acum poate fi ziua unui reînceput! Poate fi ziua în care să-ți resetezi mintea, punând acolo adevărul lui Dumnezeu, care, apoi, îți va schimba viața!

Doamne, ajută-ne!

Lidia Șchiopu (foto)
(fragmente din cartea
„Umblarea cu El, o aventură...”)

"nu te teme... căci Eu sunt cu tine..."

Isaia 41:10

Ne pregătim pentru o nouă etapă a vieții noastre. Un an se încheie și începem o nouă etapă, începem un nou deceniu - 2020.

Wow, parcă acest an părea așa de departe. Și totodată simt că nu sunt pregătită pentru ceea ce urmează. Parcă sufletul meu e plin de frică și anxietatea mă copleșește. Ceva ce parcă nu am mai simțit până acum. Și simt cum totul se întâmplă adânc, acolo undeva înlăuntrul meu.

Nu e ceva ce ma caracterizează, din contră, simt că e ceva ce e ca o luptă undeva în inima mea. Și totuși, parcă frica asta face parte din viața noastră cotidiană - de la cele mai mici exemple până la cele mai mari, și știu că nu e ok, nu trebuie să fie așa!

Cu toate astea Scriptura este cea care mă încurajează mereu. Să nu mă tem! Este ceea ce mereu Dumnezeu mă încurajează prin Cuvântul Său.

Cred că Dumnezeu, prin Harul Său, a repetat această poruncă ca o încurajare, deoarece El știa că FRICA este instrumentul pe care Satan îl va folosi pentru a ne descuraja, a ne distrage, a ne distruge și pentru a ne deprima.

Atât fricile "mici" cât și fricile "mari" lucrează pentru a ne fura PACEA și FERICIREA/BUCURIA.

Sunt zile în care fricile noastre ne pot stăpâni atât de tare încât le vedem ca pe niște catastrofe, dar în fața cărora noi nu suntem neputincioase. Le putem depăși!

Uneori simt imediat cum anxietatea mă copleșește, și primul lucru pe care încep să îl fac este să mă rog, cerând PACEA LUI peste viața mea astfel încât nimic să nu îmi fure BUCURIA.

Bucuria de a-L avea pe Isus în viața mea, bucuria de a mă bucura de fiecare moment și de trăi frumos fiecare clipă.

Nu vreau să trăiesc cu această anxietate zi de zi, cu nimic ce să îmi fure încrederea, ci din contră, vreau să lupt și să câștig această luptă! Cum? Căutând mereu vocea Lui Dumnezeu în Scriptură. Și uneori citind și alte resurse creștine. Și astfel, am găsit un articol scris de Alli Worthington, cu referință la cartea ei "Fierce FAITH", unde am găsit 4 perspective interesante prin care poți învinge frica și care vreau să le împărtășesc cu voi:

FII PREZENTĂ, FII REALĂ, IUBEȘTE-ȚI APROAPELE ȘI NU RENUNȚĂ!

1. Fii prezentă.

Nu lăsa frica de eșec să te împiedice în a fi prezentă, posibil în anumite acțiuni în care deja te-ai angajat să fii. Știu că uneori sună bine să rămâi acasă și să găsești tot felul de motive "plauzibile" de a lipsi. Atunci când ne luptăm cu frica de eșec este groaznic cum mințile noastre merg în cel mai rău loc posibil.

2. Fii reală.

Nu lăsa frica de eșec să te împiedice să fii TU, să fii cine ești tu cu adevărat. Uneori posibil să vrem să fim și noi ca ceilalți, să ne "potrivim" cu ei și alegem să îi copiem sau să ne comportăm ca cei pe care îi admirăm. Poate din dorința de a ne încadra în anumite tipare.

Dar dacă alegem să facem asta ne putem deconecta de la cine suntem noi cu adevărat și mai mult decât atât, de la cine ne-a creat Dumnezeu să fim. Dumnezeu ne-a creat unice și unicitatea noastră este acel lucru care ne diferențiază de ceilalți. Dumnezeu ne-a dat o personalitate unică pentru a o împărtăși cu cei din jurul nostru și totodată să trăim în chemarea pe care El o are pentru noi. Și mereu când vreau să par mai mult decât sunt îmi spun: Fii reală, fii tu!

3. Iubește-ți aproapele.

Nu permite ca frica de eșec să te determine să îi tratezi urât pe alții. Nu te lăsa condusă de temperamentul tău. Scopul meu este să-i iubesc pe oameni chiar și atunci când nu simt asta, chiar și atunci când inima mea nu e bună. Nu vreau ca frica să mă controleze și să mă transforme. Personal, îmi este mult mai ușor să iubesc oamenii care nu fac parte din familia mea.

Și regret așa de des că nu arăt așa de des iubirea pe care o am față de cei dragi sufletului meu, familia mea.

4. Nu renunța!

Nu lăsa ca frica de eșec sau orice alt lucru care te determină să renunți. Eșuăm cu adevărat atunci când renunțăm să mai încercăm. Cred că tentația de a renunța apare pentru mine foarte des atunci când mă aflu în mijlocul unei acțiuni sau a unui proiect și teama mea este că nu voi putea reuși ceea ce mă determină să renunț pentru că mi se pare mai ușor a renunța decât a eșua. Și mi se pare mai ușor a renunța decât a purta o etichetă de "eșuat".

După cum ziceam, frica nu este deloc rațională și ne determină să nu gândim clar. Ți-ai spus vreodată?

"Nu pot face asta"

"Nu sunt destul de bună pentru așa ceva"

„La ce mă gândeam când credeam că pot face asta?

"Nu știam că va fi așa de greu?!?"

Secretul este să te întărești, să te încurajezi și să lupți! Să nu renunțăm!

Să ne amintim să fim prezente, să fim reale, să iubim pe aproapele nostru și să nu renunțăm. Când ne amintim aceste aspecte atunci nu mai trebuie să "controlăm" nimic și pe nimeni. Ajunge să facem tot ce știm mai bine, în orice situație, cu mult curaj și multă dragoste.

Rezultatul depinde de Dumnezeu, El ne cere doar să fim cine ne-a chemat El să fim, să iubim pe ceilalți și să dăm tot ce e mai bun din nou.

Asta este rezoluția mea pentru 2020!

Ruxandra Petrina (foto)
Târgu-Mureș

Când cerem cu mulțumire

Este bine ca din timp în timp, la momente de răscruce sau când atingem anumite pietre de hotar pe parcursul vieților noastre, să ne uităm în urmă și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut pentru noi. Este chiar necesar să facem acest lucru.

Dar mulțumirea nu trebuie să ne fie pe buze doar atunci când ne uităm la realizările noastre. Mulțumirea trebuie să ne însoțească la fiecare pas: și atunci când ne merge bine, dar și atunci când trecem prin încercări sau situații ce par fără ieșire.

Acest subiect al mulțumirii m-a fascinat parcă dintotdeauna și a câștigat un loc aparte în inima mea, în special în ultimii ani. Mi se pare atât de neobișnuit că Dumnezeu pune mulțumirea alături de alte jertfe, cum ar fi: jerfa pentru vină sau cea de ispășire. Se pare, însă, că Dumnezeu consideră mulțumirea ca o jertfă, ca un sacrificiu.

Mulțumirea este atât de importantă în ochii lui Dumnezeu, încât El ne îndeamnă, prin Pavel, ca de fiecare dată când ne rugăm, să împletim cererile noastre cu mulțumiri.

Ce înseamnă această împletire? Cum pot fi puse împreună cererea și mulțumirea? Prin însăși natura lor, cele două par să se îndrepte în direcții opuse. Întotdeauna am simțit că această înmănunchere este mai mult decât o combinație de: „**Te rog, Doamne**” și „**Mulțumesc, Isuse**” în aceeași rugăciune.

În zbulcuiul meu de a pătrunde adâncimile versetului 6 din Filipeni 4, am fost străpunsă de o idee pe care cred că Duhul Sfânt mi-a pus-o în minte. M-am întrebat: Oare cum ar fi dacă, în loc să mă rog „Doamne, Te rog să mă ajuti...”, m-aș ruga „**Doamne, îți mulțumesc că mă vei ajuta...**”? Din acel moment, perspectiva mi s-a schimbat aproape complet. Am ajuns să mă bucur de o profunzime mult mai mare în rugăciune.

Poate credeți și voi ceea ce am scris mai sus, dar de ce este totuși atât de important să cerem cu mulțumire?

"Nu vă îngrijorați de nimic,
ci, în orice lucru,
aduceți cererile voastre la
cunoștința lui Dumnezeu, prin
rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.

Filipeni 4:6

Atunci când cerem cu mulțumire...

...accentul nu mai cade pe noi și pe nevoile noastre, ci se mută pe Dumnezeu și pe atotputernicia Lui. Când rugăciunile noastre cuprind aproape în totalitate numai cereri, există un mare risc să rămânem blocate în necazuri și în probleme.

Când enumerăm nevoile din viețile noastre și vedem cât de multe lucruri sunt încă nerezolvate, putem să ne pierdem chiar și fărăna de credință care mai supraviețuiește. Când mulțumim, ochii noștri se ridică spre Dumnezeu, Cel care le are pe toate în control și care poate să ne izbăvească la clipeală de ochi.

Atunci când cerem cu mulțumire...

... suntem mult mai atente cu ceea ce rostim în rugăciune. Nu ne putem permite să spunem: „Doamne, îți mulțumesc că mă vei face mai bună ca...”, pentru că instinctual ne dăm seama că Dumnezeu este împotriva mândriei.

Atunci când proclamăm aceste rugăciuni de cereri împletite cu mulțumire, noi suntem primele care vom discerne care dintre dorințele noastre sunt după voia Domnului și care nu.

Atunci când cerem cu mulțumire...

...credința noastră crește. Când îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce va face pentru noi, este mult mai greu să ne întrebăm dacă El chiar va face lucrul respectiv. Un exemplu ar fi acesta.

Cum sună: „Doamne, Te rog să mă ajuti să îmi găsesc un loc de muncă! Mulțumesc!” față de „Doamne, îți mulțumesc că mă vei ajuta să îmi găsesc un loc de muncă!”? Care dintre cele două rugăciuni exprimă mai multă credință?

Eu aș spune că a doua. Cred că scopul principal al rugăciunii este creșterea noastră spirituală, nu înduplecarea inimii lui Dumnezeu. Și cum altfel să creștem, dacă nu prin rugăciuni pline de credință?

Atunci când cerem cu mulțumire...

...pacea lui Dumnezeu ne va umple inimile și gândurile în Isus. Pentru mine acest ultim aspect este cel mai important. Nu știu voi cum sunteți, dar eu am tendința să mă îngrijorez prea mult.

Când sunt asaltată de multe necunoscute și când în jurul meu văd probleme peste probleme, impulsul meu natural este să mă îngrijorez. Poate la fel sunteți și voi. Dar, dacă învățăm să cerem cu mulțumire, răsplata lui Dumnezeu vine, iar această răsplată este pacea Lui, care întrece orice înțelegere omenească. Un lucru interesant este că Pavel nu ne spune că Dumnezeu ne va da ceea ce cerem dacă cerem cu mulțumire.

El ne spune atât: Pacea lui Dumnezeu ne va păzi. Și acesta este singurul lucru care contează cu adevărat.

"Și pacea
lui Dumnezeu,
care întrece orice
pricepere,
vă va păzi inimile
și gândurile în
Hristos Isus."

Filipeni 4:6-7

Alexandra Dogar (foto)

Cum poți atinge excelența în toate domeniile vieții,

ca femeie căsătorită?

Printre atât de multe trăsături launtrice, ne putem opri pentru câteva minute și în dreptul aspectului exterior al acestei femei. Ce ni se spune despre ea?

“Vs.25: Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă și râde de ziua de mâine.”

O descriere foarte scurtă și fără detaliile care ne plac atât de mult nouă, femeilor... Cineva zicea că scriitorul a fost atât de impresionat de calitățile ei interioare și de acțiunile ei exterioare, încât nu a observat cum arată. Bună remarcă, însă știm totuși ceva din pasajul anterior: hainele ei erau de înaltă calitate și de purpură, materiale utilizate pentru confecționarea ținutelor regale. Cred că nu e greșit să ne-o imaginăm pe această femeie a Proverbelor 31 ca fiind o femeie elegantă și decentă. Ținutele regale nu trimit niciodată în zona trivialității. Și putem fi convinse că adevărata frumusețe izvorăște din tăria de caracter nu va trece niciodată neobservată, dimpotrivă, își va face întotdeauna simțită prezența prin delicatețea și bunul său simț. E dificil să dăm dovadă de ELEGANȚĂ REGALĂ inclusiv prin aspectul nostru exterior? Ne-ar putea ajuta și acest aspect să atingem excelența?

Fiecare este liberă să răspundă în dreptul ei. Eu personal consider că este o virtute accesibilă, ușor de pus în practică și cu siguranță parte a definiției excelenței de care o femeie poate da dovadă.

Înțelepciunea și hărnicia acestei femei se împletesc pe tot parcursul acestui pasaj biblic într-un lait-motiv, și iată că îl găsim din nou în încheiere:

“Vs. 26: Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă.

Vs. 27: Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănâncă pâinea lenevirii.”

Mărturia celor care o cunosc cel mai bine, respectiv soțul și copiii ei, întăresc și încununează în final tot ce-am descoperit până acum despre portretul ei launtric și aspectul ei exterior, iar versetul 30 ne revelează secretul esențial al acestei femei considerate ideală: **RELAȚIA EI PERSONALĂ CU DUMNEZEU** și reverența pe care o manifestă față de El prin modul ei de trăire înveredat în toate domeniile vieții.

Excelența nu se poate atinge niciodată fără intervenția supranaturală și desăvârșită a lui Dumnezeu. El este Cel Care ne primește și ne folosește cu putere, transformând chiar și slăbiciunile și imperfecțiunile noastre în desăvârșire și excelență spre slava și gloria Lui -“Vs. 28: Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând:

Vs.29: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.”

Vs.30: Dezmiertările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi laudată.

Vs. 31: Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății.”

Dacă încă ne vine greu să credem că această femeie chiar a existat sau mai poate exista vreodată, vreau să vă încurajez prin a vă spune că ea este una ca mine și ca tine. Noi, la rândul nostru, suntem libere să alegem dacă să fim sau nu asemenea ei.

Să nu uităm că a avut și ea un trecut în care a fost singură, în așteptarea celui care i-a devenit la un moment dat soț, apoi s-a căsătorit; a urmat o perioadă în care a fost doar soție, mai apoi a rămas însărcinată, a devenit mamă (și nu doar o singură dată), după care a intrat în linie dreaptă ca părinte crescându-și și educându-și copiii în Legea Domnului...

Acest text din Proverbe acoperă practic întreaga ei viață. Nu, garantat nu le-a făcut pe toate deodată în aceeași zi! Și nu se poate ca pe parcursul unei vieți să nu fi trecut și ea, la fel ca mine și ca tine, prin perioade cu diferite stări emoționale negative, suferință, încercări, epuizare, nopți nedormite, frustrări, sentimente de inutilitate și ineficiență, și altele de acest gen pe care le cunoaștem foarte bine. Calitățile ei nu au apărut peste noapte, iar un astfel de caracter se șlefuește în timp, prin greutăți, perioade solicitante și încercări de viață. Doar un astfel de caracter face o femeie capabilă să se ridice deasupra problemelor, greutăților sau încercărilor de tot felul și o ajută să găsească soluții.

Perseverența, dragostea, înțelepciunea și teama, reverența față de Dumnezeu care-i definesc atitudinea cu care gestionează situațiile dificile ale vieții, o califică pentru standardul de excelență.

Deci, cum arată o femeie căsătorită care dorește să atingă excelența în toate domeniile vieții? Demnă de încredere, perseverentă, harnică, înțeleaptă, chibzuită, organizată, iubitoare, temătoare de Dumnezeu; o femeie a cărei prezență emană în jur miresma eleganței regale de natură divină.

Dragostea este motivația și liantul acestor trăsături de caracter, iar relația personală cu Dumnezeu secretul esențial al unei vieți trăite la nivel de excelență, punctul de început și de final al oricărei alergări, indiferent de responsabilitate, situație sau domeniu al vieții.

Paula Dejeu (foto)
Oradea

Calea către inima Tatălui

*"Sunt momente în care nu mai pot să-mi țin lacrimile în frâu...atâta durere...Simt că o să cad din nou, și parcă merg tot mai adânc în fiecare zi...acum, când aș da orice ca să vorbesc cu cineva, îmi dau seama cât de singură sunt...nu am pe nimeni, cui să-i spunc că de adânci sunt rănilile în inima mea și e dureros...
-acum, când lacrimile cad, aș vrea să am pe cineva lângă mine care să înțeleagă fiecare gând;
-acum, când unele gânduri ar trebui să nu le am;
-acum, când simt că nu mă mai pot ridica să lupt;
-acum, când simt că pierd tot ce am clădit până în acest moment;
-acum, când nu mai pot nici să mă rog;
-acum, când toți cei apropiați m-au distrus și m-au lăsat singură lângă prăpastie, de unde pot cădea atât de ușor;
-acum, când simt că și Dumnezeu m-a părăsit și e suferat pe mine;
-acum, am nevoie de cineva!!! Nu vreau să cred că am căzut din nou în anxietate, dar fiecare zi din viața mea e tot mai tristă... tot ce cer, e AJUTOR!!!
Doamne, dacă acum privești spre mine și spre durerea mea, te rog dă-mi pacea Ta, pentru că simt că mă prăbușesc!!! AM NEVOIE... ÎMI PUN TOATĂ ÎNCREDEREA ÎN TINE!!!
(rugăciunea unui persoane reale, aflată în suferință)*

Acesta este strigătul unei inimi sincere, sunt cuvinte care reprezintă strigătul după ajutor al unei persoane care a decis să devină vulnerabilă într-un moment delicat al vieții sale. Nu pot decât să admir frumusețea inimii care s-a deschis în timpul unei ședințe de consiliere, precum o fereastră dorind să primească lumină, căutând cu disperare sprijinul de care avea atâta nevoie.

Nu, nu eu sunt persoana care a înălțat către Tatăl o astfel de rugăciune, cel puțin nu de această dată! Însă privind în urmă către trecut, către trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat, nu pot să nu recunosc faptul că aceste cuvinte sunt reprezentative pentru unele situații pe care le-am depășit cu greu. Dar tu, privind în inima ta și apoi gândindu-te la trecutul sau prezentul tău, ai puterea să recunoști că ai experimentat, la fel ca și această persoană durerea, suferința de orice natură ar fi ea, poate boala incurabilă, poate trădarea sau poate te-ai simțit abandonat? Nu-ți fie teamă să privești acolo, în inima ta rănită, strivită în mijlocul evenimentelor dureroase, prin care tocmai ai trecut.

Sau poate s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă? Ești în siguranță! Ești doar tu și Dumnezeu care nu ne întoarce niciodată spatele, un Dumnezeu care "este aproape de cei cu inima frântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit." (Psalmul 34:18). Durerea ne oferă o imagine tristă a unui viitor nedorit. Durerea provocată de vreo pierdere, de orice natură ar fi ea, crează impresia că trăim într-o

lume plină de umbre unde soarele nu mai există. Însă este bine să nu ne pierdem speranța deoarece Scriptura spune că "...plânsul își are vremea lui". Dumnezeu ne cunoaște nevoile. Să ne rugăm asemeni persoanei a cărei rugăciune am prezentat-o în introducere: "Fă-mă să aud din dimineață bunătatea Ta căci mă încred în Tine. Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul". (Psalmul 143:8) Durerea este răspunsul natural al inimii care se confruntă cu o pierdere nedorită, iar aceasta se întâmplă atunci când îți permiți să simți o durere emoțională. Durerea este normală, este un proces sănătos care produce vindecarea suferinței adânci și a tristeții, în final. Nimeni nu poate ajunge la "cotele înalte" ale maturității fără să treacă prin "valea adâncă" a durerii.

Nu este așa că cei mai minunați oameni pe care i-ai cunoscut de-a lungul vieții, cei care prin prezența lor sau doar simpla lor amintire, te emoționează cel mai profund, sunt acei oameni care au suferit foarte mult? Aceștia reușesc să răspândească în jurul lor o mireasmă a înțelepciunii și bunătății... Ei au experimentat multe momente grele, dar greutățile nu le-au otrăvit sufletul, făcându-i mai răi, ci mai frumoși și mai puternici. Acești oameni au ajuns să iubească cu pasiune, dăruind din preaplinul inimii lor, fără regret. Ei oferă căldură. Eu am ocazia să întâlnesc foarte des astfel de persoane, uneori zilnic! Gândindu-te la ei, aceștia ar putea să-ți devină exemplu, un model de conduită, sau ai putea să îți regăsești încrederea pe care adesea o pierzi în vremurile grele care apar și reapar. Poate încă nu am dobândit deprinderea să apreciem cu adevărat momentele de bucurie, poate încă nu știm să păstrăm această energie, să o înmagazinăm și să o avem cu noi atunci când greutățile apar...

Acești oameni minunați pe care am avut ocazia să-i întâlnesc, prin optimismul lor, m-au învățat să privesc provocările în mod diferit. Având aceste provocări, ești determinat să faci unele alegeri: lași situația aceasta grea să te definească, o lași să te distrugă sau privești situația ca pe o altă provocare pe care ar trebui să o înfrunți, având ca scop transformarea răului în bine?

Sunt câteva aspecte importante, pe care ar trebui să nu le uităm în momentele grele:

1. Durerea este o parte componentă a vieții și a iubirii și te ajută să crești, te ajută să te maturizezi din toate punctele de vedere, inclusiv din punct de vedere spiritual.

Dacă suntem sinceri, uneori, atunci când am trecut prin

momente grele, noi toți ne-am întrebat: "De ce?"

Nu este drept! De ce ai permis...?" De cele mai multe ori nu primim un răspuns la întrebările noastre, vreodată, însă privind în interiorul nostru putem vedea cum întristările noastre ne-au făcut mai sensibili față de alții, cum lacrimile noastre ne-au făcut mai tandri în interior, cum frământările noastre ne-au determinat să devenim mai dependenți față de Dumnezeu. În Scriptură, cartea lui Iov abordează "Dreptatea lui Dumnezeu" într-un mod foarte profund. În ciuda pierderilor pe care le-a experimentat, Iov a adresat o întrebare pe care toți ar trebui să o luăm în considerare atunci când trecem prin momente grele: "Ce! Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?" (Iov 2:10)

2. Acceptă realitatea cu calm!

Uneori, cel mai mult ne ajută să fim în pace cu desfășurarea evenimentelor exact așa cum se petrec ele. Să acceptăm și să nu ne încăpățănăm. Uneori, ca prin minune, constăți, atunci când

această pace se instalează că situația se schimbă în mod neașteptat.

Nu permite ca sentimental de neajutorare să te copleșească. Soluțiile mereu apar. Cineva drag veghează asupra noastră. Fiecare zi e o binecuvântare, fiecare zi ne este dată în dar...

Efortul depus pentru trăirea unei dureri sănătoase va implica atât rațiune cât și emoții. Din punct de vedere intelectual ești conștient că s-a produs o schimbare, dar din punct de vedere emoțional refuzi să crezi că viața ta se va desfășura diferit de cum ai vrea tu de fapt să fie.

Ieremia ne prezintă o modalitate potrivită de a începe ziua în timp ce parcurgi acest proces al durerii: "Gândește-te la necazul și suferința mea, la pelin și la otravă! Când îți aduce aminte sufletul meu de ele, este mâhnit în mine. Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.

Și credințioșii Ta este atât de mare!" (Plângeri 3:19-23)

3. Cele mai mari frici ale tale NU EXISTĂ!

Ce eliberare experimentezi în momentul când conștientizezi acest lucru! Da, nu uita, fricile sunt doar niște proiecții ale minții, sunt doar imaginație. Cele mai multe pericole prin care îți imaginezi că vei trece, nu vor deveni realitate, niciodată, ele nici nu există de fapt. Adevărata frică nu are nimic în comun cu situația, ci cu panica generată de situație. Presupun că se va întâmpla un lucru groaznic, te aștepti ca viața să fie plină de amenințări, presupui că nu vei putea ține sub control situația și apoi crezi că nu te vei putea schimba niciodată. Însă faptul că Isus Hristos trăiește în tine este expresia perfectă a dragostei, iar dragostea perfectă alungă frica: "În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste." (1 Ioan 4:18)

4. Trăind pe acest pământ, vom învăşa lucruri noi în fiecare zi!

Având o atitudine pozitivă, vei reuşi mereu să apreciezi tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. Toate aceste provocări le poţi privi ca pe nişte instrumente care te ajută să dobândeşti experienţă de viaţă. Astfel rănilor şi fricilor pot fi transformate în înţelepciune! Cât adevăr conţine proverbul: "Numai soare înseamnă deşert"! Furtunile vieţii care aduc nori şi ploaie fac să crească "flori" în diverse domenii ale vieţii, "flori" precum: simpatia, empatia, compasiunea, înţelegerea şi înţelepciunea. Conform planului lui Dumnezeu, durerea îţi va face inima şi viaţa mai bune: "Mai bună este întristarea decât râsul; căci prin întristarea feţei inima se face mai bună. Inima înţelepţilor se află în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii." (Eclesiastul 7:3-4).

5. Acceptă-ţi prezentul! Doar cu prezentul te confrunţi mereu!

Am conştientizat cu toţii faptul că vechile încercări şi dureri suferite rămân precum nişte anestezice la nivelul subconştientului, reuşind astfel să ne blocheze, nemăi lăsându-ne uneori să trăim prezentul pedepşit... Am conştientizat, de asemenea, că tot ceea ce s-a întâmplat în trecut, acum are un sens. De cele mai multe ori, privind în urmă în trecutul tău la lucrurile rele, observi acum cu mai multă detaşare, că ele defapt au adus mult bine în viaţa ta. Nu lăsa nici trecutul şi nici viitorul să îţi fure viaţa. Doar prezentul oferă stabilitate şi semnificaţie. Alege să trăieşti fiecare zi la rândul ei, una câte una, şi pune-L pe Dumnezeu în centrul vieţii tale: **"Nu vă îngrijoraţi deci de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei."** (Matei 6:34)

6. Exista întotdeauna motive pentru a fi recunoscător şi mulţumitor!

Mulţumirea este o stare de recunoştinţă care izvorăşte din inima noastră faţă de semenii noştri sau faţă de Dumnezeu. Mulţumirea este ca un medicament care vindecă boli fizice, psihoemoţionale şi spirituale, deoarece efectele ei binefăcătoare se răsfrâng atât asupra sufletului cât şi a trupului nostru. Viaţa este mai frumoasă atunci când zâmbeşti! Viaţa este mai frumoasă atunci când te bucuri de aşa zisele "lucruri nesemnificative": când admiri cerul şi ploaia, atunci când te bucuri de adierea vântului şi de foşnetul frunzelor, de cântecul şi gingăşia păsărelelor, de frumuseţea şi mireasma florilor, de răsăritul şi apusul soarelui! Inima mulţumitoare vede dincolo de lipsuri, de boală, dincolo de nori şi furtuni, dincolo de necazuri. Inima mulţumitoare identifică prezenţa lui Dumnezeu în fiecare situaţie critică, oferindu-I valoare. O consideră o oportunitate de bucurie şi laudă. Inima mulţumitoare îl percepe pe Dumnezeu, care aduce mângâiere şi zâmbet acolo unde tristeţea şi plânsul s-au instalat de multă vreme. A trecut mult timp sau poate puţin timp, de când ai fost o încurajare, rostind cuvinte de mulţumire la adresa partenerului tău de viaţă, a copiilor tăi, a colegilor de muncă sau de şcoală? Aceste cuvinte sunt vindecătoare atât pentru inima persoanei care le rosteşte cât şi pentru inima acelor persoane, cărora le sunt adresate. David este un exemplu demn de urmat, în acest sens:

"Binecuvântează suflete pe Domnul şi nu uita niciuna

din binefacerile Lui! El îţi iartă toate fărădelegile tale, El îţi vindecă toate bolile tale; El îţi izbăveşte viaţa din groapă, El te încununează cu bunătate şi îndurare; El îţi satură de bunătaţi bătrâneţea şi te face să întineresti iarăşi ca vulturul." (Psalmul 103:2-5)

9. Nu căuta validarea oamenilor pentru ceea ce faci!

Atunci când ne străduim să obţinem ceva important, adesea căutăm aprobarea celorlalţi. Noi nu trebuie să trăim după aşteptările pe care ceilalţi le au de la noi, deoarece nu ei sunt cei care pot cu adevărat să ne valideze acţiunile sau pe noi, ca persoane. Putem spune că avem succes atunci când ne trăim viaţa frumos, în corcondanţă cu propriul drum, stabilit de către Dumnezeu încă din eternitate...

Valoarea pe care o ai este foarte mare prin simplul fapt că eşti! Trebuie doar să nu-ţi uiţi identitatea pe care o ai în Cristos: "Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul şi a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-şi întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură când vine, şi frunzişul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme şi nu încetează să aducă rod." (Ieremia 17:7-8)

10. Nu eşti singur! Să nu uiţi acest adevăr niciodată!

Atunci când treci prin diferite încercări, te simţi adesea singur. Privind în jur îi vezi pe alţi oameni care par să fie bine, pare că ei nu au nici un fel de probleme. Dar fiecare persoană are propriile sale suferinţe. Iar atunci când comunicăm unii cu ceilalţi, realizăm că de fapt, niciodată nu suntem singuri. Ne avem unii pe alţii, dar cel mai important aspect este faptul că îl avem pe Dumnezeu, care ne-a promis prin Cuvântul Său că nu ne va părăsi niciodată.. Nu, nu eşti singur... Şi timpul a demonstrat acest lucru de atât de multe ori... "Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare", (Isaia 41:10). Ne trăim viaţa, ne trăim fiecare zi în parte, tânjind să avem dragostea necondiţionată ce-şi are sursa în inima iubitoare a Tatălui. În fiecare zi căutăm calea înspre inima Tatălui. Deci, întrebarea corectă pe care ar trebui să mi-o adresez în ceea ce mă priveşte, nu este "Cine sunt?", ci "Al cui sunt?". Şi dacă răspunsul meu este "Sunt al lui Dumnezeu!", al cărui natură este dragostea, acest fapt presupune să dobândesc pe zi ce trece, tot mai mult, dragostea – natura lui Dumnezeu. Dragostea nu înseamnă de fiecare dată să fii de acord cu cineva ci să te sacrifici pentru cineva. Mă întreb adesea, ce anume mă va despărţi de dragostea lui Dumnezeu, ce anume mă va determina să nu mai iubesc? Voi iubi şi atunci când nu mi se răspunde cu iubire? Voi iubi şi atunci când sunt rănită, dezamăgită, trădată şi respinsă? Ce anume mă va opri să iubesc: timpul îndelungat, distanţa care creşte tot mai mult, dezamăgirea care macină sufletul sau moartea? Toate acestea sunt întrebări grele! Care ar fi răspunsul tău? Înainte să răspundem, ar trebui să cunoaştem următorul adevăr:

"Tocmai lucrul de care ne temem, durerea noastră, este calea către inima Tatălui nostru!"
(Paul Muller)

Aurica Laurenţiu
Psiholog clinician **Fundaţia Mater**

Sărbătoare

**De ce-ai venit la noi, Isuse,
De dincolo de timp şi stele?
De ce-ai venit în lumea noastră?
Astăzi, priveşti spre ce-o să vie
Eu am venit s-aduc lumina
S-aduc o altă-ÎMPĂRĂŢIE!**

**De ce-ai venit la noi, Isuse,
Atunci la împlinirea vremii?
Noi rătăceam străini spre moarte,
Pe calea noastră fiecare...
Eu am venit să chem, să caut
Eu am venit s-aduc IERTARE!**

**În El, avem deplin tot rostul,
Toate comorile iubirii,
Fără sfârşit atâta pace...
Lumină, viaţă, curg izvoare.
Se-aud cântări peste coline
Ceru-i deschis... e SĂRBĂTOARE!**

Elisabeta Popescu,
Biserica Baptistă, Alba-Iulia

Când îți onorezi darul primit

20 de ani de vizite lunare la "Căminul Spital din Glodeni"

Interviu cu sora Elisabeta Rus

1. Vă rog să ne vorbiți în câteva cuvinte despre dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Mă numesc Elisabeta Rus, sunt căsătorită, mamă a 4 copii și bunică a 7 nepoți, pensionară, membră în **Biserica Penticostală "Bethel" din Târgu Mureș**. Mulțumesc Domnului pentru soțul meu Mihai și pentru cei 4 copii căsătoriți, care în toată această perioadă m-au înțeles, mi-au fost și îmi sunt de ajutor în lucrare și în problemele gospodărești.

2. Când a apărut pentru prima dată gândul slujirii și cum s-a materializat el?

În aprilie 1991 m-am îmbolnăvit brusc și am fost internată în spital. În urma analizelor s-a depistat un ulcer duodenal și o tensiune arterială ridicată, ceea ce a determinat pensionarea mea de boală. Încă din spital am început să ajut femeile în vârstă și să manifest compasiune față de persoanele aflate în suferință. Timpul acesta care mi-a fost acordat prin pensionare, am simțit că trebuie să-l valorific în slujba Domnului. Am stat la sfat cu familia, soțul și copiii și am stabilit să am un timp de 2-3 ore în zilele de vizită la spital, timp pe care să-l închin Domnului.

Mergând la spital, în orele de vizită, am întâlnit surori internate din toată țara. Oricine dorește să meargă la spital găsește surori și frați internați care au nevoie de ajutor, de îmbărbătare, de mângâiere. Îmi amintesc că primele surori internate pe care le-am întâlnit au fost 2 surori din Mediaș. La început mergeam la spital singură, iar după aproximativ 1 an am implicat în această lucrare și alte surori din biserică. În următorii ani, lucrarea s-a extins cu vizite la văduve și orfani și familii cu mulți copii.

Din când în când mă alăturam unui grup de tineri din biserică, tineri care făceau vizite la spitalul cămin din Glodeni.

În urma slujirii mele, chiar în condițiile unei sănătăți precare, și a implicării și altor persoane în lucrare, conducerea bisericii a încurajat folosirea darului pe care mi l-a dat Dumnezeu, m-a încurajat să dezvolt acest dar de ajutorare. Șoapta Duhului îmi spunea, când mergeam la spital cu efort: cum vei merge tu la bolnavi, așa vei primi vindecarea. Slavă Domnului că așa s-a întâmplat, pentru că Dumnezeu mi-a dat sănătate și putere în lucrare.

Începând din martie 2000 am luat hotărârea de a merge lunar la spitalul cămin din Glodeni.

Mulțumim Domnului că până în prezent, în fiecare luna ne-a ajutat să vizităm bolnavele de la Glodeni. Precizez că nu am mașină, dar Domnul a rânduit în fiecare lună frați sau surori care s-au pus la dispoziția Domnului cu mașina lor.

Mi-a plăcut și îmi place munca în echipă. Prin intermediul sorei Andrea Den Dulk (căsătorită Aron) atât căminul din Glodeni cât și familiile cu mulți copii au beneficiat de ajutoare din Olanda. Când te pui la dispoziția Domnului, generozitatea Lui se manifestă cum nici nu ne putem imagina.

Tot ce s-a făcut a fost cu sprijinul familiei mele și a altor persoane care s-au implicat, printre care menționez: tinerii bisericii, sora Livia Baba, Andrea Den Dulk, Marinica Naznean, Miana Ioja, Minodora Brai, Dinu Gherman, Paul Demeter, Adriana Someșan, Lidia Aldea, Valentina și Claudiu, Gabi Brai, Paul Baci, Laura Mârza, Roxana Bolmadir cu fiicele Cristina și Camelia și mulți alții.

3. În ce constă faptic lucrarea pentru căminul din Glodeni?

În martie 2020 se vor împlini 20 de ani de vizită lunară la spitalul cămin din Glodeni.

În ultimii 10 ani lucrarea a fost sponsorizată și de biserica noastră. În acest spital sunt internate și surori care au beneficiat în fiecare luna de un pachet cu alimente, articole de igienă și cosmetice.

Toate bolnavele (în prezent 105 persoane) primesc la fiecare vizită dulciuri, fructe și de sărbători pachete mai substanțiale. Dar vizitele nu se limitează numai la aspectul material, ci și la implicare spirituală și sufletească. Implicarea într-o lucrare de asemenea anvergură necesită jertfire, rugăciune, finanțare, dragoste, compasiune, perseverență. În fiecare lună când se apropie timpul de vizită folosesc cuvintele: trebuie să mergem la Glodeni!

Bolnavele de la Glodeni, prin vizitele noastre, se bucură de o mână întinsă, de o îmbrățișare, de o mângâiere, de părtășia care se crează prin cântări, rugăciune și cuvânt. Lacrimile de bucurie încep să curgă când tinerii bisericii aflați în vizită cântă, sau când aceștia vorbesc cu bolnavele, și inima ni se umple de bucurie văzându-le așa.

4. Ce v-a determinat să perseverați în această lucrare lună de lună? Ce impact are asupra dumneavoastră?

Lună de lună am ajuns să cunoaștem mai multe despre experiențele și traumele acestor bolnave, astfel încât le simțim ca și cum ar fi parte din familia extinsă. Dar nu o dată s-a întâmplat să plecăm de la Glodeni mai încurajate de femeile de acolo, care transmit așa de mult printr-o privire fără cuvinte multe.

Lună de lună și an de an am văzut purtarea de grijă și credințioșia Domnului. Dragostea și nerăbdarea cu care suntem așteptați în fiecare luna de către toate bolnavele și în special de surorile noastre: Rezuca, Maria, Tunde, Zsuzska, Ioana, mă determină și mă impulsionează să merg în această lucrare. Această lucrare nu este numai în beneficiul bolnavelor de la Glodeni, ci a tuturor celor implicați care am fost și suntem transformați, sensibilizați de fiecare dată când vizităm căminul.

Nu pot să nu-i mulțumesc Domnului pentru tot ce am și să nu fiu recunoscătoare pentru tot ce a făcut El în viața mea când mă raportează la ceea ce văd în acest cămin.

5. Care sunt consecințele seriozității cu care ați tratat această lucrare asupra familiei Rus?

Dumnezeu răsplătește și cea mai mică osteneală. Am văzut în decursul anilor o transformare și asupra soțului și a copiilor.

Soțul meu Mihai s-a sensibilizat și mereu mă întreabă despre starea bolnavelor și de câteva ori m-a însoțit în aceste vizite. În ceea ce privește impactul asupra copiilor, mulțumesc Domnului, că văd la fiecare din ei o implicare: Adrian se implică în vizite la închisori și cămine de bătrâni, Mihai ajută oamenii aflați în nevoi prin însăși profesia pe care o are, Dan și nora Simona fac vizite la familii cu mulți copii, iar Mihaela se implică în grupul tinerelor mame și își sprijină soțul în lucrarea cu tineretul.

Mulțumesc Domnului pentru tot ce a pus în inimile copiilor mei și pentru toată purtarea Lui de grijă.

6. Vă rog să transmiteți un gând pentru cititoare.

Acum, la fine de an, propun cititoarelor să se gândească cum au gestionat timpul în decursul unui an de zile, pentru că ce am făcut pentru Domnul aceea va rămâne. Fiecare să se analizeze și să-și pună în valoare darul pe care l-a primit de la Dumnezeu.

Să nu ne întristăm când trecem prin felurite încercări pentru că Dumnezeu ne vorbește și vrea să ne sensibilizeze. Să tratăm cu deosebită seriozitate orice dar primit de la Dumnezeu și orice lucrare încredințată.

Mie îmi place să cânt spre slavă Domnului și îmi vin în minte versurile unei cântări:

**"Fă-ți timp pentru El,
Fă-ți timp pentru cer!
Din toate, aceasta-i mai presus,
Fă-ți timp să iubești,
Fă-ți timp să te jertfești,
Fă-ți timp astăzi, pentru Isus!"**

Doresc cititoarelor revistei "Suflet de femeie" multă sănătate, un An Nou binecuvântat și rodnic, să aveți armonie și pace în suflet și în familie.

Toate lucrurile să se facă spre slavă Domnului!

**Interviu realizat de:
Lidia Aldea**
Biserica "Bethel", Tg.Mures

Drumul către viață!

“A trăi fără speranță înseamnă să încetezi să trăiești.”
Feodor Dostoievski

În urmă cu aproximativ 14 ani, participând la una din întâlnirile grupului de persoane cu diagnostic oncologic, am auzit o expresie: “eu am două zile de naștere”. Nu am înțeles ce dorea să spună acea persoană, motiv pentru care le-am întrebat pe colegele de la grup, persoane care au supraviețuit cancerului mamar, la ce anume se referă? Tocmai am fost înscrisă în acest grup ca membră nouă. Am primit un răspuns neașteptat, dar în același timp, interesant! Persoanele care au învins boala aceasta cruntă, cancer, au două zile de naștere, cea de-a doua zi de naștere fiind ziua operației.

Acum, la 15 ani după această noutate aflată, pot să mă laud cu “trei zile de naștere”! Eu sunt una dintre acele persoane care au trecut deja de două ori prin această boală așa zis “fatală”. Boala mi-a apărut în urmă cu 15 ani. Din acel moment am luptat pentru viața mea fără întrerupere, având credința că Bunul Dumnezeu mă va ajuta.

În anul acesta boala a recidivat. Vestea că sunt din nou bolnavă m-a debusolat, eram supărată, speriată, dar aveam o dorință fără margini de a TRĂI.

Sunt mamă a doi copii speciali. La prima operație, în anul 2004, copiii mei erau studenți în Cluj. Știam că au nevoie de mine, motiv pentru care nu puteam renunța la ideea de a lupta pentru viața mea, tocmai când ei se pregăteau pentru a-și începe VIAȚA, cu adevărat. Din punctul meu de vedere, trebuia să mă vindec, “să nu-i las fără mamă”. M-am luptat, am înfruntat toate greutățile și cu ajutorul Bunului Dumnezeu am învins boala. Viața mi s-a prelungit cu încă 15 ani.

Din nefericire, în urmă cu câteva luni, la un control anual, am fost diagnosticată din nou cu cancer mamar și de cealaltă parte a corpului. Deci, boala a reapărut în momentul în care mă așteptam cel mai puțin. Vestea aceasta a reprezentat debutul unei perioade foarte grele. Am experimentat teama până la cele mai înalte cote. Mi-a fost foarte greu să accept ideea că sunt din nou bolnavă și că va trebui să parcurg pas cu pas, un drum greu prin “labirintul ascuns” către viață, un drum pe care l-am parcurs cu ceva vreme în urmă, drum pe care îl cunoșteam deja foarte bine! Mi-a fost foarte greu până în momentul în care am acceptat realitatea.

Acesta a fost momentul în care mi-am făcut din nou curaj pentru a mă ridica din nou și pentru a lupta din nou pentru viața mea.

Un gând salvator mi-a dat speranța că totul va merge în direcția bună, și am putut spune cu destul de multă convingere: **“dacă am reușit prima dată, cu siguranță voi reuși și a doua oară”!**

Am trecut și peste a doua intervenție chirurgicală, cu bine. Încă nu s-a stabilit ce fel de terapie voi urma, dar voi fi la fel de puternică, la fel de curajoasă ca și prima dată. De data aceasta toată familia mea, toate prietenele și colegele mele s-au rugat pentru mine și datorită acestor lanțuri de rugăciuni mă simt încurajată și pregătită pentru lupta cu boala. Întotdeauna am spus că omul trebuie să aibă vise, să aibă dorințe, trebuie să-și stabilească scopuri, inclusiv scopul suprem, acela de a trăi, dacă vrea cu adevărat să trăiască.

În noaptea care a urmat operației, în sala de reanimare m-a cuprins o liniște profundă, plăcută și am început să conversez cu Dumnezeu. Era atât de liniștitor! De data aceasta am vrut să-i mulțumesc pentru tot ceea ce mi-a dat de-a lungul vieții. I-am mulțumit pentru lucruri frumoase și pentru lucruri mai puțin frumoase. Sunt conștientă că noi suntem oameni cu păcate, care știm să cerem în mod egoist, tot felul de binecuvântări, dar suntem mai puțin dispuși să-i mulțumim pentru ceea ce am primit. Eu, de data aceasta i-am mulțumit pentru tot, inclusiv pentru această “a treia zi de naștere”, data de 24 septembrie...

Speranța mea pentru vindecare și pentru viață a crescut și mai mult în momentul în care am primit rezultatul histopatologic. Inițial, medicii mi-au spus că sufăr de o formă agresivă de cancer, pregătindu-mă astfel din punct de vedere psiho-emoțional pentru o perioadă lungă și grea de tratamente specifice, mai exact pentru chimioterapie și radioterapie. Însă rezultatele analizelor nu au confirmat diagnosticul prezumptiv. În dimineața în care medicul oncolog urma să mă informeze cu privire la rezultatul histopatologic și să-mi stabilească schema terapeutică, am parcurs drumul de acasă până la spital având o teamă foarte mare.

Medicul mi-a dat cea mai bună veste, pe care de altfel speram să o primesc. Sufeream într-adevăr de cancer, dar era o formă mult mai ușoară decât mi s-a spus până în acel moment. Veștile bune pe care le primeam de la medicul oncolog au continuat. Nu mai era nevoie de chimioterapie sau radioterapie, ci urma să obțin rezultatele dorite în urma unui simplu tratament hormonal.

Câtă bucurie! Ce eliberare la nivel emoțional! După tot stresul suportat până în acel moment am simțit nevoia să spun persoanelor dragi, celor care au fost alături de mine în toată această perioadă grea, vestea cea mare, faptul că mă aflu din nou pe “drumul către viață”, viața din abundență, viață binecuvântată!

De multe ori, atunci când apare o vindecare în mod inexplicabil, în special când vindecarea survine într-un moment complicat precum cel prin care tocmai am trecut, ne gândim că s-a întâmplat o minune, dar nu este un miracol, ci implicarea Bunului Dumnezeu, care intervine întotdeauna la momentul oportun. Este un cadou primit fără merit, pentru care trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu, așa cum am făcut și eu în noaptea de după operație, în acea liniște divină, liniște de care am avea nevoie mult mai des în viață.

Dumnezeu se implică în problemele pe care le întâmpinăm pentru a ne elibera de necazul nostru. Câți dintre noi îi auzim vocea și-i înțelegem sfatul atunci când ne spune:

“Cheamă-mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50:15)

Lengyel Izabela
Membră a grupului de persoane cu diagnostic oncologic “Fundația Mater”

Andreea Călin

Slăvit, glorificat, onorat să fii

Isus

Crăciunul este o sărbătoare de aducere aminte a măreței lucrări de mântuire. Este începutul.

Dumnezeu a ales să ne salveze de păcat și osândă prin viața și moartea Fiului Său, a unicului Său Fiu. Astfel, Cuvântul, care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu a coborât din mărire și S-a făcut trup asemeni oamenilor (Ioan 1: 1;14). El a venit pe pământ să ne spună tuturor că Dumnezeu Tatăl vrea ca niciunul dintre noi să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3: 16).

Hotărârile luate la sfatul Celui Preaînalt despre mântuirea noastră au fost vestite cu mult timp înainte să aibă loc, ca noi să înțelegem că Dumnezeu a vorbit prin profeții Săi și că ceea ce spune El se face, ceea ce poruncește El ia ființă (Psalmul 33:9). El este suveran peste întreaga istorie umană.

Miracolul întrupării Fiului lui Dumnezeu a fost urmat de alte și alte miracole, căci acesta este modul în care lucrează Dumnezeu. Dumnezeu-ul nostru ne vorbește prin minuni. De la starea de Prunc, Isus a trecut prin toate etapele unei vieți pământești. Domnul a trăit într-o simplitate impresionantă. Isus L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu prin înțelepciunea cuvântului Său, prin miracolele

vindecării, prin întreaga Sa viață. Cuvântul Său și miracolele săvârșite de Fiul lui Dumnezeu s-au înălțat ca niște stâlpi de lumină peste lume.

Oamenii l-au recunoscut înțelepciunea ca înțelepciune care venea de la Dumnezeu și L-au numit Învățătorul pentru că de la El primeau învățături de preț, care făceau bine sufletului lor. Din cuvântul Lui învățăm și astăzi, luăm lumină și înțelepciune ca dintr-o visterie nesecată.

La vremea hotărâtă de Tatăl, Fiul a desăvârșit lucrarea, marea lucrare de mântuire a omenirii. Moartea și învierea Domnului ne-a adus pacea cu Tatăl. Marile făgăduințe ne-au fost date. Dumnezeu Și-a împlinit cuvântul.

Dacă în vremea vieții Sale pă-mântești, Isus era urmat de mii de oameni care aveau nevoie de El, de cuvântul Lui bun și de minunile care îl însoțeau, astăzi, există aceiași mare nevoie de Hristos, de lumina și de călăuzirea Duhului Său Sfânt.

Numai cu Isus putem străbate calea ce duce la mântuire. Pentru că niciun om nu este fără păcat, avem nevoie de iertarea și izbăvirea Sa. Numai cu El putem trece prin nașterea din nou fără de care nimeni nu va vedea Împărăția lui Dumnezeu.

Avem nevoie de Hristos în toate momentele vieții noastre, căci bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Lui este atât de mare! (Plângerile lui Ieremia 3: 22-23)

Lumea întreagă are nevoie de Hristos, de biruințele Lui înalte. În puterea Jertfei Lui suntem mântuiți. Prin puterea Sa suntem vindecați. În autoritatea Sa suntem eliberați de durerile celui rău. În El avem viața, adevărata viață. Într-o zi trupul se va întoarce în țărână, dar în suflet vom purta pentru veșnicie viața dăruită de El.

Calea Domnului este extrem de interesantă. Domnul lucrează în noi măsuri de slavă ca, în final să potrivim locul pe care l-a pregătit pentru noi în Împărăția Sa. El ne ajută să creștem în iubire față de Dumnezeu și semenii, să facem voia Sa, să împlinim Cuvântul...El este cu fiecare dintre noi prin Cuvântul și Duhul Său.

Doamne, îți mulțumim pentru dragostea Ta față de noi! Dorim să ne umplem inima cu prezența Ta pentru gloria Numelui Tău mare. A Ta, care ești singur nemuritor să fie slava în veci. Amin!

Ana-Rodica Blăjan
Biserica "Bethel", Târgu Mureș

Din camera sufletului

Ingrediente:

- **Bunătate,**
- **îngrijorare,**
- **Bucurie**
- **Dragoste,**
- **grabă,**
- **Dărnicie,**
- **Speranță,**
- **Pace,**
- **Rugăciune**
- **Răbdare,**
- **Mulțumire,**
- **zgârcenie**
- **vorbire de rău,**
- **Așteptare**

Se caută și se pregătesc ingredientele din camera inimii.

După ce toate sunt pregătite, se ia ușor bunătatea și se bate spumă cu 250 gr de bucurie. După ce ai obținut o spumă plină de Pace, adaugi dragostea și bați ușor cu mixerul răbdării.

Se încorporează 100 gr de speranță și 4/5 albușuri de credință se mixează din nou cu răbdare, pentru ca compoziția să nu se supere.

De îngrijorare nu e nevoie deoarece credința compensează.

După ce compoziția este gata, nu te grăbi să introduci la cuptor, până nu ai verificat dacă tava e tapetată cu 50 gr dărnicie.

Se așează finuț compoziția în tavă și se presară peste ea rugăciunea.

Se introduce tava în cuptorul sufletului fără să tot deschizi ușa, fără să te mănii sau să vorbești de rău, aștepti în tăcere timp de 60 de min. După ce ceasul a trecut, scoți tava din cuptor.

Se servește cu mulțumire, împreună cu oamenii dragi ție sau cu oricine întâlnești în acea zi.

Repetă rețeta ori de câte ori ai ocazia și nu te zgârci să o dai și altora!

Poftă bună!

Lidia Bleahu (foto)
Biserica Baptistă "Harul", Tg.Mureș

pe mine nu mă iubește nimeni...

Am auzit aceste cuvinte de multe ori, în copilărie, când un copil sau mai mulți refuzau să se joace cu alți copii, în adolescență, când copiii se adunau în grupuri și-i marginalizau pe unul sau mai mulți copii sau la maturitate, când grupurile devin și mai mici și unii rămân pe dinafară. Acest "fenomen" s-a întâmplat dintotdeauna, încă de la începutul lumii. Oamenii au avut simpatii și antipatii bazate pe aspecte reale sau imaginare.

Problema este că, la maturitate, multe persoane suferă din pricina problemelor iscate în copilărie. Știu că e o problemă de psihologie și nu voi intra în amănunte de specialitate pentru că nu este domeniul meu, dar aș vrea să vă spun povestea unei femei care s-a luptat cu neacceptarea din copilărie, a învins-o și acum ar putea deveni o lecție de "bune practici" pentru oricine.

A fost odată o fetiță jucăușă, veselă ca toate fetițele. Avea un grup de prieteni acasă, avea prieteni la școală și avea o mulțime de rude, verișori și verișoare. Viața ei era destul de plină și era veșnic o gălăgie și o mișcare în viața ei. Nimic deosebit nu s-a întâmplat până când fetița a crescut. Ajunsă la vârsta adolescenței și fiind în pragul alegerii unui liceu, și-a concentrat atenția asupra unei școli bune, deoarece era o fetiță deșteaptă și muncitoare. Nu a precupețit niciun efort, astfel că a reușit să-și atingă visul. S-a bucurat foarte mult și a așteptat ca cei dragi (pe lângă părinți și bunici) să se bucure împreună cu ea. Nu s-a întâmplat astfel, așa că fetița s-a întristat foarte tare. Nu a înțeles de ce se întâmplau aceste lucruri și a decis că prietenii nu există.

Din păcate, părinții fetei i-au alimentat acest gând, spunându-i că prietenii ei sunt răi și invidioși, prin urmare nu sunt prieteni adevărați, neîncercând să rezolve cumva situația.

Viața fetei și-a urmat cursul, notele ei erau bune și foarte bune, profesorii o apreciau, dar în relațiile cu colegii, fata noastră păstra o distanță mare, pe care niciunul nu îndrăzne să o treacă. Era ca o prințesă inaccesibilă, închisă într-un turn de fildeș, unde nu avea acces nimeni.

În timp, tot liceul a ajuns să cunoască atitudinea acesteia domnișoare singure și orgolioase. Venea singură la școală și se întorcea tot singură. Nu saluta pe nimeni, nu vorbea cu nimeni, în afară de profesori.

Unii colegi aveau impresia că "distinsa" făptură are un grup de prieteni de super clasă și de aceea nu socializează sau nu se împrietenește cu ei, dar, de fapt copila noastră era singură, fără prieteni, un fel de Elsa, regina regatului de gheață... Nimeni nu știa, nici măcar părinții ei că este îngrozitor de singură. Fata nu îndrăzne să își deschidă sufletul în fața lor pentru că ei au fost cei care i-au spus că prietenii ei din copilărie au fost falși. De zeci de ori, fata s-a întâlnit cu ei și inima ei tresărea, dorindu-și să rădă, să se joace, să se amuze cu ei și îi vedea și pe ei zâmbitori și amabili, dar rana din trecut o oprea să facă primul pas, astfel că relațiile s-au răcit de tot.

Timpul a trecut, domnișoara a ajuns la facultate, a terminat facultatea și a ajuns într-un loc de muncă foarte bun, un loc de muncă ce implica contactul cu mulți oameni. Pentru ea nu era o problemă, între ea și ceilalți exista un zid de gheață ce nu putea fi escaladat.

Lucrurile ar fi mers la fel, probabil, până la sfârșitul ei, dar, la un moment dat fata nu a mai rezistat în lumea ei rece. Într-o seară, după ore în șir de muncă peste program (pentru că nicăieri nu o aștepta nimic), s-a prăbușit în lacrimi lângă birou și a stat acolo mult timp. Și-a plâns toată frustrarea copilăriei, a adolescenței și a tinereții ei. A plâns până când n-a mai avut ce plânge, până când a simțit că toată otrava acumulată ani în șir s-a scurs și a simțit ceva nou. Nu a mai simțit revoltă, răutate, frustrare, ci a simțit că e goală pe dinăuntru. În acel moment, a auzit o voce feminină care a întrebat-o dacă se simte bine.

A sărit ca arsă de pe podea, rușinată că a văzut-o cineva atât de vulnerabilă și a răspuns pe un ton tăios că nu are nimic. Era femeia de serviciu care curăța birourile.

Femeia însă nu s-a lăsat dusă de nas, s-a apropiat de fată, a atins-o pe umăr cu blândețe și i-a spus că lucrează prea mult și, probabil, oboseala a fost de vină. Fata i-a răspuns afirmativ, bucuroasă că nu trebuia să caute un răspuns onorabil și a plecat. Pe drum s-a gândit doar la un singur lucru: cum de femeia de serviciu, care sigur știa cine este, a fost atât de amabilă cu ea? I-a plăcut tonul acelei femei și parcă și-ar fi dorit să petreacă puțin timp cu ea. Părinții ei erau singurele persoane cu care vorbea, dar nici cu ei prea mult, fiind veșnic ocupați.

A doua zi, după mulți ani, a avut un motiv în plus să se grăbească la locul de muncă. Nu a mai așteptat liftul, a urcat scările în grabă și a dat nas în nas cu femeia de serviciu. Aceasta a salutat-o amabil, iar fata i-a răspuns ca o școlăriță, zâmbind sfios.

Toată ziua s-a gândit la ce s-a întâmplat și, probabil din neatenție, și-a vărsat cana cu ceai pe birou. A chemat femeia de serviciu în grabă, iar când acesta a sosit aducându-i șervețele, s-a bucurat și chiar a zâmbit generos. Femeia de serviciu avea cam vârsta ei, așa că fata s-a gândit să o întrebe cum de lucrează ca femeie de serviciu, așa de tânără?

Femeia i-a răspuns veselă că, nu a dat suficientă atenție învățatului, liceului și a ratat acel moment important al vieții ei, așa că acel loc de muncă era singurul disponibil pentru moment.

În acea zi, în drum spre casă, fata s-a gândit să o ajute cumva pe „colega ei”, singura care a îndrăznit să vorbească cu ea și, astfel a pus la cale un plan. Pe neștiute, a lăsat bariera comunicării să cadă la pământ și s-a pus pe treabă. A dat telefoane, a vorbit cu directori de licee, iar a doua zi a chemat-o pe femeia de serviciu și au stat de vorbă. I-a spus să-și pregătească un dosar cu anumite documente și să se înscrie la un liceu seral din apropierea locului de muncă. Femeia a rămas uimită, mirându-se în sinea ei de implicarea arogantei domnișoare de la birou.

Între ele s-a creat o legătură interesantă: femeia de serviciu a ascultat de fata de la birou, s-a înscris la școală, a finalizat printre primii cursurile, apoi s-a înscris la o universitate și, la absolvire, a devenit colega ei...

Între ele s-a creat o prietenie mare, amândouă au fost conștiente de faptul că într-o prietenie trebuie să primești, dar și să dăruiești, că trebuie să te bucuri de reușita celuilalt, că trebuie să-l susții când cade, dar că trebuie „să-i lași” celuilalt o porțiță pentru a fi el însuși.

Fata de birou a realizat după ani și ani că poate prietenii ei din copilărie au avut eșecuri, nu au intrat la școlile dorite și ea, prin aroganță, i-a îndepărtat din viața ei și tot ea s-a simțit victimă. Neavând părinți înțelepți, a crezut o minciună toată viața ei, până în momentul întâlnirii acelei femei de serviciu.

A luat o hotărâre mare, și-a vizitat vechii colegi și au stat de vorbă; a fost suficient de înțeleaptă să nu își închipuie că relațiile se vor lega de-acolo de unde s-au rupt, dar a văzut că unii colegi i-au întors vizitele, reîmprietenindu-se. Au fost momente de bucurie și viața ei s-a schimbat.

A înțeles că, de când lacrimile frustrării au lăsat un gol imens în sufletul ei, acel gol a fost umplut de bucuria de a fi de folos, de a dăruie, de a împărtăși cu cei din jurul tău bune și rele, de a accepta pe celălalt așa cum este și de a-l ajuta dacă se poate.

Care este oare concluzia? Vă invit să concluzionați singuri, în timp ce eu vă voi spune propria mea concluzie.

Fata aceasta a primit în sufletul ei o sămânță rea, o sămânță de la diavol, care, fiind hrănită cu frustrări, îndemnuri greșite, aroganță, a crescut, s-a dezvoltat într-un copac mare, care a dat roade amare, pe măsura sămânței. Nimeni nu a fost lângă ea s-o îndrume, a crescut ca o plantă sălbatică! A fost suficient ca Domnul să-i trimită o persoană, inferioară social, să întindă o mână de ajutor aroganței...și fata, ca un înecat, s-a prins de ea și a fost salvată.

De câte ori, oamenii lui Dumnezeu nu au un comportament asemănător „fetei de la birou”? De câte ori nu ne închinăm în noi și ne spunem că „ne poticnim” pentru a nu accepta pe aproapele meu, care e diferit de mine?

Ce cuvinte mărețe: „M-am poticnit!” Oare Domnul nu ar fi avut suficiente motive să se poticnească în noi?

De câte ori nu ne închinăm inima când avem probleme și pe urmă reproșăm unei comunități întregi că nu ne ajută? De câte ori nu ne mutăm din biserică în biserică, învinovățind pe ceilalți, victimizându-ne? Oare în cealaltă biserică nu voi fi tot eu? De câte ori nu spunem în sinea noastră: „Pe mine nu mă iubește nimeni?”

Suntem diferiți, nu suntem la fel! Și există un singur „Vinovat”, Tatăl nostru, Dumnezeu! Slavă Domnului că ne-a făcut așa!

**Cum putem ieși din capcana singurătății?
Dacă nu ai întâlnit până acum pe „femeia de serviciu”, cheamă-L pe Cel care v-a creat pe amândouă, pe Dumnezeu care vrea și poate să-ți schimbe viața, iar afirmația „Pe mine nu mă iubește nimeni!” să dispară din viața ta!**

Bartuș Daniela
Biserica „Noul Legământ”, Tg. Mureș

caut un OM

**Caut un om! Se-aude-n prag de seară
Când norii negrii se-ntețesc
Să fie de nădejde în învălmășeală
Și să proclame: ISUSE te iubesc!**

**Caut un om! E vocea ce răsună
De la un capăt la altul de pământ
În zile de furtună și în vreme bună
Să fie plin de dragoste și Duhul Sfânt.**

**Caut un om! Să stea în spărtură
Când zidurile vor să se dărâme
Ca să ridice mâini curate și în armătură
Să fie îmbrăcat, pe Goliat să îl sfărâme.**

**Caut un om! Să mijlocească-n taină,
Pentru acei ce-n frunte ostenesce,
Și pt cei căzuți, ce a lor haină
E plină de noroi și tot ce e firesc.**

**Caut un om! Ca David ca să-mi cânte
Cu harfa și-alăuta și vocea să răsună
Caut viteji! Ca duhuri să înfrunte
Și să vestească: veni-vor vremuri bune!**

**Caut un om! Acum ca și-n vechime
Să îi vorbesc ca lui AVRAM întâia oară
În miez de noapte să se-nchine
Și voia mea, să nu o creadă o povară.**

**Caut un om! N-ai vrea să fi chiar tu?
Să stăruie pe genunchi și-n dragoste fierbinte
Să vi cu zile sfinte...Nici când să nu zici nu
Să mulțumești de biruință, mai-nainte.**

**Caut un om! N-ai vrea tu, soră, frate,
Să vezi cum rănile ce dor se-nchid?
Și să te bucuri, s-auzi din nou cum bate
O inimă înfrântă...fii cărămidă-n zid!**

**Ne caută DOMNUL pe tine și pe mine
Să stăm mai mult la sfat cu creatorul
Să între în popor, ca rănile s-aline
Să ne primească ruga, suspinele și dorul.**

**Caut un om! Răsună tot mai mult
Răspunde-i! Și astăzi fă un legământ
Aicea-s DOAMNE! Vreau să te ascult
Dar, dă-mi înțelepciune și putere-n Duhul Sfânt!
Amin! Amin! Amin!**

Geta Lupoi

Dumnezeu

m-a vindecat de cancer!

Toată întâmplarea își are începutul în urmă cu 7-8 ani, când în urmă unui control medical, trimisă de la locul de muncă, eu și toate colegile am fost consultate de un medic endocrinolog. Mi-a fost depistat atunci un mic nodul tiroidian care, conform recomandărilor medicului, trebuia monitorizat. Eram întoarsă la Domnul de puțin timp, 2-3 ani. Dumnezeu a schimbat viața mea și a familiei mele atât de mult, eram încă la dragostea dintâi și convingerea mea era că EL mă vindecă, fără ca eu să fac ceva. Așa că, nu am mai mers la niciun consult și nici măcar nu m-am mai gândit la asta vreme de câțiva ani. În tot acest timp am văzut Harul Domnului și mâna Lui la lucru în nenumărate situații!

În urmă cu mai bine de 3 ani a început să îmi vină în minte tot mai mult gândul că trebuie să merg la un consult endocrinologic. Nu era legat de ceea ce mi se spusese legat de noduli, ci pur și simplu mă cerceta acest gând, în mod repetat. M-am gândit că poate Domnul îmi vorbește. Mi-am făcut niște analize, toate au ieșit în parametri normali, nu era nici o confirmare a gândurilor mele. Totuși, ca să merg până la capăt, am cerut un consult. Am mers foarte relaxată, convinsă că totul este în regulă.

Dar, nodulii erau acolo, ceva mai mari decât la primul consult și părerea d-nei doctor era că par să nu fie în regulă, că e foarte posibil să fie necesară extirparea tiroidei și că trebuie acționat cât mai repede. A început să se dea o luptă în mintea mea. Doamna doctor părea destul de îngrijorată, mi se părea că știe ce vorbește, dar că totuși poate exagerază. Pur și simplu nu îmi venea să cred și aveam uneori senzația că nu mie mi se întâmplă, că nu poate fi adevărat doar îmi încearcă Domnul credința. Am fost trimisă la noi analize, apoi o puncție, apoi o vizită la chirurg, apoi un RMN. Între programări treceau zile, uneori săptămâni și eu tot aveam senzația că parcă nu mie mi se întâmplă. A început o luptă, în mintea mea, cu credința mea în Dumnezeu, cu toate emoțiile... Încercam să îmi păstrez calmul, pentru mine, pentru cei dragi, să fiu tare. Gândul care îmi trecea cel mai des prin minte era că la

următoarea investigație mi se va spune că cei dinainte s-au înșelat, că nu este nimic grav, că Dumnezeul meu, nu mă va lăsa și va face un miracol. Știam că Dumnezeu este atotputernic, că nimic nu este prea greu pentru EL, că toate sunt posibile pentru cei ce se încred în EL, știam că mă iubește cu o dragoste desăvârșită, toate astea sunt scrise în Cuvântul Lui! Și atunci planul meu, gândul meu era că nu voi ajunge la operație, că nu mă va lăsa să fiu dependentă de niște medicamente toată viața. Dar planul lui Dumnezeu era diferit.

Nu prea am avut de a face, pentru mine personal cu lumea medicală. Nu știam la ce specialist să merg pentru fiecare investigație. Dar Dumnezeu m-a călăuzit către medicii potriviți într-un fel foarte personal, prin semne atât de intime, numai de El știute, încât la fiecare investigație la care am mers, am simțit pacea lui Dumnezeu, am simțit protecția Lui în ciuda faptului că lucrurile nu se întâmplau după planul meu, pentru că la fiecare pas se confirma tot mai mult că ar putea fi cancer și singura soluție era extirparea. La fiecare pas Dumnezeu mi-a scos în cale oamenii potriviți, doctori care chiar dacă nu îmi spuneau ce voiam să aud, îmi inspirau încredere! Cu toate acestea, fiecare confirmare mă făcea să „cad”, erau momente când nu mă puteam opri din plâns și asta o făceam doar în prezența soțului meu și a pastorului meu. Ei au fost cei care m-au ajutat de fiecare dată să prind curaj, să mă „ridic” și să merg mai departe cu credință în Dumnezeu!

Și s-a întâmplat! Am fost operată și tot ce era rău acolo a fost scos. Nu am îndeajuns de multe cuvinte să spun cât de puternic Îl simțeam pe Dumnezeu acolo cu mine, cum puteam să văd lumina Lui în cei care se ocupau de mine, chiar dacă, în afara medicului chirurg, erau persoane pe care le vedeam pentru prima oară în viața mea. Soțul și fiica mea, care a venit de la Timișoara ca să îmi fie alături, erau cu mine acolo fizic, dar împreună cu ei erau toți îngerii pe care Dumnezeu i-a trimis în jurul meu. Le simțeam prezența și știam că și fiul meu și părinții mei și familia mea și pastorul meu și frații și surorile din biserică se roagă pentru mine.

Susținerea lor în rugăciune a fost cea mai importantă!

După această intervenție chirurgicală, fără tiroidă, trebuie început un tratament de substituție permanent, adică hormonii pe care tiroida nu-i mai produce sunt supliți prin medicație. Fără acești hormoni toată „funcționarea” organismului meu era din ce în ce mai încetinită. Dar Dumnezeu era cu mine, îi simțeam prezența și cei dragi erau alături de mine, așa cum nu i-am simțit până atunci. Fiul meu era cu mine acasă și tot timpul se îngrijea să nu îmi lipsească ceva. Cumnata mea îmi pregătea mâncarea potrivită în fiecare zi și mi-o trimitea, fără să trebuiască să i-o cer. Împreună cu cei ai casei, surori din biserică au venit să mă ajute cu treburile casei, fără să le cer eu mai întâi. În toate aceste gesturi vedeam și simțeam dragostea lui Dumnezeu și purtarea Lui de grijă. De multe ori mă rugasem înainte ca mai bine să am eu grijă de alții decât să trebuiască să aibe alții grijă de mine. Dar Dumnezeu m-a învățat să primesc o atenție specială, cum nu am fost obișnuită până atunci.

Cu toate acestea, fizic eram din ce în ce mai slăbită, deoarece nu am putut începe tratamentul de substituție până când nu aveam rezultatul biopsiei. În caz că se confirmă că nodulii erau maligni, trebuia început tratament cu iod radioactiv. A durat 5 săptămâni până când am primit rezultatul. Biopsia postoperatorie a fost cea care a confirmat 100% că era cancer și că începuse să se extindă la ganglionii din zona gâtului. Trebuia să îmi trimit dosarul medical la Institutul Oncologic -medicină nucleară din Cluj și să îmi fac programare pentru intervenție. Pasul acesta nu se face direct prin sistem, așa cum ar fi normal, ci persoana bolnavă trebuie să se ocupe de tot. Mi se spusese că, în mod obișnuit, programarea durează cel puțin trei săptămâni, că e foarte aglomerat și greu de ajuns. Dar Dumnezeu nu m-a lăsat. A venit la mine un medic pe care îl cunoșteam din cu totul alte circumstanțe și care nu știa nimic din tot procesul prin care treceam. Tocmai transmisesem prin fax dosarul meu medical și încercam de câteva ore să primesc o confirmare că a fost

recepționat. Fără să îmi spună nimic și fără să cunoască pe cineva la Cluj, domnul meu doctor a pus mâna pe telefon a sunat și i-a muștruluit bine pe cei de la institut pentru că e nevoie de atâta așteptare. Nu știu exact ce le-a spus, dar când am reușit eu să îi „prind” la telefon, îmi știau deja numele și următoarea zi lucrătoare m-au chemat la Cluj. Nu îmi venea să cred că nu mai trebuie să aștept câteva săptămâni și că totul a fost rezolvat în câteva ore. Am văzut, din nou, mâna lui Dumnezeu prin faptul că mi-a trimis omul potrivit și că a deschis o ușă într-un mod miraculos.

Am făcut iod radioactiv, am început tratamentul de substituție...și a început perioada de monitorizare oncologică. La fiecare vizită la Institutul Oncologic din Cluj, speram că mi se va spune că sunt total vindecată și că nu mai e nevoie de nicio monitorizare (deși auzisem de pacienți la care a fost necesară monitorizarea și 11 ani). Mă simțeam din ce în ce mai bine fizic, dar credința mea în vindecare era pusă la încercare la fiecare vizită de monitorizare. Dumnezeu avea planurile Lui și în tot acest timp a lucrat la răbdarea mea, la credința mea, m-a provocat să nu mă dau bătută, să stau aproape de EL. Și în EL mi-am găsit tăria, echilibrul, pe El l-am simțit aproape în tot acest proces, prin familia mea, prin colegii mei, prin frații din biserică, prin tot felul de mesaje pe care mi le transmitea prin oamenii Lui, prin Cuvânt, prin rugăciuni, prin dragostea Lui pe care o simțeam că mă umple, că mă înconjoară chiar și atunci când eram mai descurajată.

De ce scriu toate acestea?! Sunt o persoană destul de discretă și nu povestesc multor oameni ce se întâmplă în viața mea. Și atunci? În urmă cu vreo câteva luni, într-un moment de intimitate, de rugăciune înaintea Domnului, m-am trezit că îi spun: „Doamne, dacă TU mă vindeci, eu voi mărturisi tuturor ce ai făcut în viața mea, chiar și pe Facebook!” După ce am spus asta, la nivelul gândului doar, mi-a și trecut prin minte: „Doamne, dar cum să scriu asta pe Facebook, ce vor spune oamenii care nu înțeleg, nu voi părea exagerată, deplasată....” și tot așa. Dar după această promisiune făcută Domnului, am uitat! Complet și total!

Și a urmat o nouă vizită de monitorizare la Oncologie, în urmă cu două luni. Din nou bagaj făcut pentru o eventuală nouă internare, că nu se știe cum ies analizele, din nou dietă severă și întrerupere de tratament, cu toate efectele și dereglările care le provoacă, din nou emoții crescând pe măsură ce se

apropia termenul...

Și cu toate astea, Dumnezeu mi-a dat o mărturie interioară că este ultima dată când merg, că voi auzi ceea ce așteptam de atâta vreme, că sunt vindecată. Și mai mult, m-a provocat să mărturisesc acest lucru colegelor mele de la servici. O mărturie în credință, pentru că încă nu se întâmplase nimic. Și am făcut-o, le-am mărturisit! După asta au venit tot felul de gânduri: și dacă nu e așa, dacă va mai trebui să merg, dacă nu sunt vindecată... și asta era lupta cu gândul puternic și viu care eram sigură că-l avusesem de la Dumnezeu, înainte de a mărturisi!

La Cluj, Dumnezeu, prin doctorița care îmi vorbea, mi-a dat vestea mult

așteptată: „Sunteți vindecată, analizele sunt foarte bune, vă scoatem din monitorizare oncologică.” Când am ieșit am început să îi sun pe cei apropiați și să le dau vestea. Încă nu îmi venea să cred și râs cu plâns de bucurie se amestecau! În drum spre casă, mă rugam și mulțumeam lui Dumnezeu pentru miracolul vindecării. Și atunci mi-am adus aminte de promisiunea care i-o făcusem! EL și-a făcut partea, m-a vindecat, este timpul ca și eu să mi-o fac pe a mea! Și așa am ajuns acum să mărturisesc public, pe Facebook, vindecarea pe care Dumnezeu a făcut-o în viața mea. El a folosit acest prilej ca să mă scoată din zona de confort și să fac public lucruri foarte personale, într-un mod în care nu obișnuiam să o fac. Apoi a urmat o nouă provocare, cea de acum, să scriu această mărturie și în revistă ca să fie de folos și de încurajare tuturor celor care vor avea răbdarea să o citească! Și nu îndrăznesc să zic nu provocării lui Dumnezeu. El a făcut totul ca această vindecare să fie posibilă.

Nu sunt cu nimic mai specială decât fiecare dintre voi, dragi surori. Dar Domnul nostru Isus Cristos s-a jertfit pe cruce pentru fiecare dintre noi și atunci când Îl primim în inimile noastre, primim și tot harul și dragostea necondiționată, iertarea totală și vindecarea deplină! El vă știe pe fiecare în parte! Prin orice vale treceți, prin orice pustie, nu vă pierdeți credința și nădejdea în Tatăl nostru din ceruri! Și cereți nu numai ajutor de la El, ci cereți și ajutorul fraților în credință, pentru ca trupul lui Cristos să se însănătoșească și să fie binecuvântat pentru că stă în unitate și credință!

Dumnezeu să vă binecuvânteze, să lucreze cu dragoste în viețile voastre, să își îndeplinească voia Lui cea bună, plăcută și desăvârșită în viețile și în familiile voastre! A lui Dumnezeu este toată gloria, toată slava în toate cele întâmplare și îi mulțumesc!

P.S. În urmă cu două zile am fost la Timișoara, la fiica mea. Fără să îi spun de acest articol, mi-a aratat o fotografie, provocându-mă să o recunosc. Era făcută de ea imediat după ce am ieșit din operație. Nu am văzut-o până acum și pentru că am primit-o exact în momentul scrierii acestei mărturii, cred că a fost făcută exact pentru acest moment. Spune mai mult decât o mie de cuvinte! Sunt mâinile noastre, dar e mâna Domnului!

Carmen Eftene

20 de ani : binecuvântare și rodnicie

„Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire”.Psalmul 68:11

Nevoia unor întâlniri în biserica tânăr formată „Noua Speranță” Zalău, a fost repede resimțită de cele mai multe dintre noi, o nevoie naturală a „vaselor mai fine, mai delicate”, de a împărtăși greutățile și bucuriile cotidiene cu cineva de încredere, cu valori înalte morale și spirituale.

Începutul lucrării a fost unul destul de timid, de firav, preluând, oarecum, modelul occidental despre care auzisem și noi din relatările celor care au ieșit în afara granițelor țării. În anul 1999, „o mână” de surori, dornice de implicare și slujire, au găsit sprijin în soțiile păstorilor bisericii din acea vreme, pentru organizarea unui grup a cărui scop principal declarat a fost PĂRTĂȘIA. Nu a fost nicidecum vorba despre un grup exclusivist pentru că erau împreună femei atât de diferite ca vârstă, educație, statut social sau temperament, însuflețite însă, de același Duh și nutrind aceeași dorință: de a sta mai mult la dispoziția lui Dumnezeu.

Părtășia nu a fost doar un scop al întâlnirilor noastre, ci și un mijloc prin care să ne putem apropia mai mult unele de altele, să ne cunoaștem mai bine și să ne consolidăm legăturile de prietenie. Am învățat împreună, iar apoi am practicat frecvent, rugăciunea de mijlocire, unele pentru altele, în momentele grele, de cumpănă din viețile noastre, care au venit fără să ni le dorim, rând pe rând, peste fiecare dintre noi. Nu au lipsit nici momentele când ne-am bucurat împreună, ori de câte ori familiile noastre creșteau numeric sau puteam participa, cel puțin sufletește, la evenimentele frumoase și importante din viața celorlalte surori de credință.

Având la bază principiul biblic din Psalmul 119:11 („Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”), ne-am apropiat de Dumnezeu prin studierea Sfințelor Scripturi și a unor cărți potrivite, care ne-au ajutat să înțelegem mai bine voia lui Dumnezeu cu privire la noi, femeile. Ne-am aplecat cu interes și am descoperit cum Dumnezeu a lucrat în viața personajelor feminine - mai mult sau mai puțin cunoscute - din Vechiul și Noul Testament. Am studiat, de asemenea, familii din Biblie și teme extrem de importante pentru viața creștină: roada Duhului Sfânt, iubirea ca un mod de viață, relațiile sănătoase, mulțumirea, evlavia, postul, smerenia sau cum să călcăm pe urmele lui Isus fiind ucenicii Lui. De asemenea frumusețea lui Dumnezeu am descoperit-o și din experiențele personale pe care femeile le-au avut cu Dumnezeu. Într-un cadru atât de intim, ne-am simțit libere să ne deschidem sufletele și să facem cunoscute lucrările Domnului din viețile noastre. Am privit ca o poruncă versetele din Tit 2:2-4 în care ni se spune că „femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă... să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii”.

După o vreme, când am crescut destul de mult spiritual, am realizat că nu putem ține doar pentru noi binecuvântările primite prin acest grup, așa că am lăsat să se reverse și în afara roadele activității noastre. Am slujit biserica și pe cei din jur prin multe și diverse lucrări planificate, dar și spontane. Am început să dăruim din timpul nostru, din afecțiunea noastră, din banii noștri, din creativitatea și energia noastră și celor de lângă noi, mai

puțin privilegiați. Am procurat alimente și diferite lucruri, am colectat haine și jucării, am confecționat cadouri și felicitări, am organizat activități de ajutorare a orfanilor și a văduvelor, a persoanelor instituționalizate și a celor fără adăpost, și chiar am dus vestea bună celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu, prin colindul nostru. Ne-am mobilizat cât mai bine pentru a aduce mângâiere și bucurie celor aflați în nevoi și am strâns rândurile, stăruind în rugăciune și mijlocire pentru toate cauzele speciale apărute printre noi.

Ne adunam împreună pe la casele noastre, prin rotație, după posibilități, încercând să facem întâlnirile noastre cât mai frumoase și cât mai eficiente. Am urmărit, în primul rând, să ne hrănim sufletele, dar am avut parte, prin strădaniile fiecăreia, și de „surprize dulci”, așa că, nu de puține ori, ne întorceam acasă cu o rețetă nouă, pentru deserturi în familie. Apreciam de fiecare dată efortul fiecărei surori de a-și deschide casa pentru noi și de a ne primi în intimitatea căminului ei, chiar dacă majoritatea locuim în apartamente neîncăpătoare, de bloc. De remarcat era, de asemenea, bunăvoința și înțelegerea soților care luau copiii de acasă și plecau în vizite aranjate sau în locuri de joacă, până ce noi încheiam seara cu ultima rugăciune. Și, chiar dacă ne înghesuim cincișase pe o canapea, sau împrutam scaune din vecini, parcă tot mai era loc, întotdeauna, pentru alte surori care ar fi dorit să participe împreună cu noi la părtășie.

Am avut perioade de har, când grupul nostru creștea de la o întâlnire la alta și așteptam cu nerăbdare să ne întâlnim din nou (și din nou), pentru zidire și creștere spirituală.

Au fost, însă, perioade când am simțit multă împotrivire din partea celui rău și grupul nostru a „funcționat” cu greu, gândindu-ne de câteva ori să renunțăm; dar pentru că această lucrare este de la Dumnezeu, El ne-a ajutat să depășim toate obstacolele, ne-a înviorat de fiecare dată și, astfel, am mers mai departe, obținând mari victorii.

De-a lungul anilor, configurația grupului s-a schimbat de multe ori, unele femei părăsindu-ne pe parcurs, iar altele alăturându-ni-se cu forțe proaspete și multă dorință de slujire, astfel că de fiecare dată primeam un suflu nou. Întotdeauna femeile care s-au implicat, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp, în această lucrare, vor avea un loc special în inimile noastre, pentru că au fost și sunt femei valoroase, de la care am învățat smerenia, credința, bunătața, ospitalitatea sau curajul.

Activitățile grupului s-au diversificat și s-au îmbunătățit în mod constant. Am ajuns cu ajutorul lui Dumnezeu la unele reușite pe care nu le puteam întrezări la început: organizarea de conferințe de femei, întâlniri cu ocazia zilei de „8 martie”, articole în reviste creștine, ajutoare financiare planificate pe termen lung și, relativ recent, mobilizarea tuturor femeilor din biserică spre activități duhovnicești. În primăvara acestui an, sub autoritatea conducerii bisericii, s-au înființat cinci departamente de slujire care au urmărit implicarea fiecărei femei într-o lucrare în care Dumnezeu dorește să ne formeze și să ne investim talanții primiți. Aceste departamente sunt: slujire și mijlocire, slujire și implicare, misiune și evanghelizare, studiu biblic precum și organizare evenimente în biserică, unde putem funcționa împreună într-un mod scriptural, ca mădulare în trupul lui Hristos: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui” (1 Corinteni 12:27).

Am fost provocate mereu să ne autodepășim și să activăm în noi forțe proaspete și talente ascunse,

nebănuite, poate, nici chiar de noi însene, și am trăit cu adevărat ceea ce Pavel le spune efesenilor: „Si credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul bine încheagat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste”.(Efeseni 4:14,15).

Așadar, ne dorim în continuare ca CV-ul nostru, al femeilor aducătoare de vești bune, să fie completat și îmbogățit în fiecare moment al vieții noastre și să primim la final aprecierea Stăpânului nostru: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău!”(Matei 25:23)

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât credem sau gândim noi, a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!” (Efeseni 3:21)

Cu aleasă dragoste și prețuire
Daniela Raț și Cornelia Bujor (foto)

Îndemn la **Trezire**

Din frământările vieții, oprește-te suflete drag, măcar o clipă, i-ați un timp ca să te analizezi și să îți vezi starea sufletului. Nu ești decât un om, clătinat de valuri încoace și încolo, care întristează adesea Fața Celui Prea Înalt, dar azi cât mai este har și o ușă a îndurării deschisă larg, vino cu îndrăzneală și cere izbăvire, eliberare și bucurie în Duhul Sfânt.

Poate a mai trecut o vreme în care ai urmat doar planurile pamântești, împletite cu mult zbulcium și lacrimi, dar acum este timpul potrivit sa te oprești, să intri în odăița ta, să încui ușa și să te rogi în taină.

S-ar putea să nu ai ce să zici, să te simți înstrăinat de Dumnezeu și singură cu propriile tale poveri zilnice, care îți apasă umerii și te trag la pământ... Dacă este așa, începe mai întâi să multumești Domnului pentru toate binecuvântările din viața ta, iar apoi cere iertare pentru nepăsare și indiferență.

Vino în smerenie și imploră prezența Domnului peste tine și lasă ca inima ta să asculte îndrumările Duhului care se răsrâng ca un susur blând ce îți transmite călăuziri sfinte.

Asteaptă cu răbdare ziua de înviore, nu murmura pe cale, ridică-te ca un viteaz și stai drept în fața Marelui Rege care te-a creat atât de minunată și te-a facut Copilul Său. Ai îndrăzneală să ceri Tatălui Ceresc, prin sângele Fiului Său care te-a mântuit: izbăvire.

*Ridică-ți fruntea sus și
înarmează-te cu credință și
putere ca să poți înainta plin de
râvnă pe calea credinței.
Fii un biruitor, un om care chiar
și cu inima frântă, nădăduiește în
Domnul și crede făgăduințele Sale
care negreșit se împlinesc.
Fii un om după inima Domnului,
un vas destoinic de
orice lucrare bună.*

**"Atunci noi ne vom bucura de biruința ta și vom
flutura steagul în numele Dumnezeului nostru.
Domnul să-ți asculte toate dorințele tale"**
Psalmul 20:5.

Iana Muntean
Biserica "Filadelfia", Paris - 28.10.2019

Luptăm pentru trezire

Sunt cuprins din două părți:
Aș vrea să plec să-i las pe toți
Și-ncet aud glas de preoți
"Luptăm pentru trezire!"

Tresar, și-mi pare c-am visat.
"Vreau sa rămân! N-am terminat
Ce Dumnezeu mi-a-ncredințat.
Luptăm cu gândul la urmași;
Doamne, te rog să nu îi lași
Momeală diavolului laș
Luptăm pentru trezire!

E greu pământul de păcat,
De Dumnezeu s-a dezbrăcat,
Mulțimi cu sufletu-ncercat
Strigă după trezire.

Ce amorțit e tot în jur,
E totul rece și obscur.
Mă doare viața de huzur.
Eu lupt pentru trezire.

Cum poți să stai nepăsător
Când unii cad, iar alții mor?
Nu zice: "Totu-i trecător"
Din mâna ta se cere viața lor.
Luptă pentru trezire!

Biserica adoarme în lumină
Și-n întuneric lumea-adormit.
Oase uscate într-o vale plină
Așteaptă doar Cuvântul să fie rostit.

Și trestia care-i căzută frântă,
Și mukul care arde doar mocnit,
Și-atâtea vise ce-n abis se-afundă
O vorbă zice Domnul și totu-i împlinit.

Rostim VIAȚĂ peste oase moarte,
Rostim VIAȚĂ peste orice vis,
Aducem din captivitate
Ce diavolul-a furat încă din Paradis.

Aducem înapoi captivii
Pe fii și fiice, pe părinți și frați
Frumoasă fi-va ziua întâlnirii
Când Domnului ei fi-vor închinați.

Când totul ni se pare în zadar
El, Domnul, ne oferă-n dar
O veșnicie cu miros de Har.
Din lacrimi facem un mănunchi
Și-l oferim Domnului Sfânt
Luptând acolo pe genunchi,
LUPTÂND PENTRU TREZIRE.

Simona Decean

Biografie

Cuvânt de întâmpinare o viziune de ansamblu asupra poeziei religioase a poetei

Alexandrina Tulics

Poezia mistică, atâtea zeci de ani ostracizată și chiar interzisă, pedepsită pentru semnificațiile ei, în ultimii zeci de ani a cunoscut o fervoare fără precedent.

Nu puțini sunt acei creatori care, ținându-și credința sub obroc atâtea timp, au țâșnit pur și simplu spre Înaltul pământesc și ceresc, ca ofrandă și imn de laudă Creatorului, care i-a ajutat pe poeți să reziste tuturor persecuțiilor la care au fost supuși, pârâți, denunțați, siliți să suporte iadul închisorilor comuniste pentru convingerile lor religioase. Libertatea de credință, o dată dobândită, n-a mai stat nimic stavilă în calea exprimării acestor convingeri, sub formă artistică, poetică, epică, dramaturgică, picturală ori sculpturală.

Autoarea de față se înscrie și ea în marea familie a scriitorilor de literatură religioasă, în efortul de a-și manifesta bucuria de a-l închina imnuri, ode și poeme Creatorului, prin Duhul Sfânt. Când am primit manuscrisele autoarei Alexandrina Tulics, mărturisesc că am fost puțin neîncrezătoare, nu atât pentru cultul practicat, nu atât pentru distanța care ar fi putut fi o stavilă între noi ca persoane fizice, ci pentru faptul că, era o operă copleșitoare, de peste 1300 de pagini, dispusă în cinci volume de autor, scrise cu minuțiozitatea scribului care vrea ca nimic să nu-i scape și să, consemneze chiar și lucrurile care ni se par nouă ne semnificative.

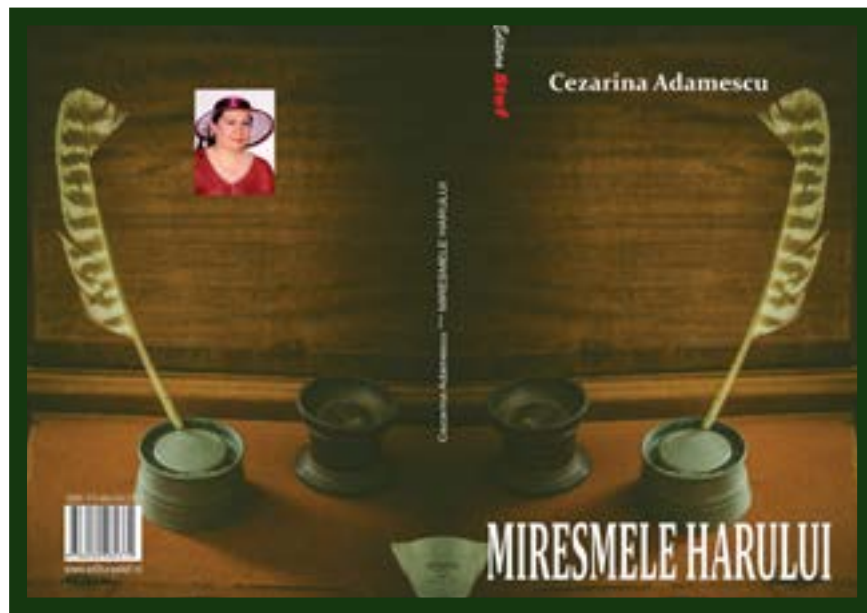
M-am speriat puțin, deși mai citisem asemenea epopei lirice, strânse într-o viață de om și revărsate apoi spre oameni, cu o forță de penetrație fără precedent.

Autoarea, deși aproape necunoscută în mediul literar contemporan, nu s-a

grăbit să-și publice creațiile decât la maturitate, după îndelungi reveniri asupra lor, deși poeziile par spontane și proaspete. Și oricât ar susține cineva că scrie sub dicteu, că a fost inspirat de Duhul Sfânt, tot omul este cel care mănăie condeiul, cel care greșește, rectifică, șlefuieste, până la a găsi nuanțele cele mai potrivite cu gândurile și simțirile sale.

Acest sentiment a durat până am deschis primul manuscris și m-am adâncit în lectură, care m-a cucerit definitiv. Am hotărât că merită efortul de a-i parcurge gândurile, simțămintele, Crezul, transfigurat în versuri care, atunci când e vorba despre Dumnezeu, nu mai țin cont de regulile de teorie a versificației ori de alte criterii specifice poeziei clasice sau actuale. Și efortul a meritat, căci, se pare că este un demers misionar evanghelic care în zilele noastre se înfăptuiește foarte greu, cu multe eforturi, dar care are un impact pozitiv asupra oamenilor, indiferent de apartenența lor religioasă.

Și nu mică mi-a fost mirarea să întâlnesc experiențe, trăiri, exemple de

creștini care și-au dedicat energia, timpul, facultățile cognitive, întreaga capacitate de acumulare și redare a unei vieți total dedicate lui Dumnezeu. Menționez că pe toată perioada parcurgerii operei sale, cu atenție și multă aplecare, m-am simțit liniștită, interesată, plăcut impresionată de tot ce citeam, chiar dacă autoarea scrie într-o manieră strict personală, nu imită pe nimeni, nu face parte din grupări literare la modă, nu percutează la rețetele de succes ale confrăților într-ale scrisului. Consider acest efort îndreptățit, pentru că e firesc ca experiența de viață a autoarei să fie cunoscută de cât mai mulți oameni.

Și cei care vor fi atinși de aripa Duhului Sfânt, vor putea gusta pe deplin aceste diamante literare, care strălucesc chiar și în țărână, probând adevărul că poți găsi pietre prețioase, chiar și acolo unde nu te aștepti. Drept pentru care, m-am decis, cu acordul autoarei, să adun aceste considerații despre scrierile sale, să le sistematizez și să le încadrez în specia memorialistică. Găsim în poezia domniei sale "Oaze de odihnă și popasuri luminoase", dar mai are o calitate: redă speranța celor ce au pierdut-o și îi face pe acei ce nu cred în nimic, să-și revizuiască atitudinea, să mediteze mai mult și să ia o hotărâre asupra drumului pe care îl mai au de parcurs.

Aceasta este ca o piatră de hotar, ca o piatră de încercare în fața confuziilor și a derutelor cu care se confruntă creștinii de azi.

Și în acest sens, cărțile Alexandrinei Tulics ar putea constitui un adevărat îndrumar de credință de care omul are nevoie, într-o lume laicizată în destul ca să-și piardă orice nădejde de mântuire. Cât privește dragostea de Țară și rugăciunea pentru ea, poeta se exprimă în dorințe fără echivoc: "Aș vrea să îmi mai răcoresc piciorul / În țara plânsă căreia-i duc dorul, Să-i / mângâi fruntea-atât de plânsă De / hoțiile ce-o aruncară jefuită, De aur, / bogății, și fala-i smulsă. / Aș vrea să-mi plec din nou / genunchiul Pe glia strămoșească, S-/o-mbrățișez, să-i sărut rana, Șoptind-n suspini:/ — Rezistă! Domnul nu ne lasă... / Aș vrea să-i sorb din mână-i / bună Un strop de rouă și să-i fac / cunună Din flori, cum ne iubeam / odată 'N poienile-i atât de / parfumate... Aș vrea să-i dau tot / înapoi Ce-odată' mi-a dăruit: / Pâine și aur, tihnă, bogății, / Daruri de neprețuit... / Aș vrea să-mi iscălesc iubirea / Pe brațul ce m-a legănat, / 'Ntr-o îmbrățișare caldă / Ca în copilăria fără de iernat..." (Rezistă, Domnul nu ne lasă!)

Alexandrina Tulics are, în această ipostază de autor de texte religioase, rolul de interpret, aflată la jumătatea drumului dintre om și dumnezeire. Mutatis mutandis, ea nu este profet, dar, un slujitor al profeților, care, inspirați de Duhul Sfânt, aveau viziuni, vorbeau pe înțelesul tuturor, se adresau mulțimilor și adeseori pentru aceste servicii, aduse neamului lor, erau izgoniți, bătuți, pedepsiți și chiar omorâți. Sunt cunoscute cazuri în care au fost aruncați în cuptorul încins, în groapa cu lei, lăsați să moară în deșert, dar ei nu au conștientizat să-l propovăduiască pe Mesia, pe Acel care trebuia să vină să mântuiască omenirea. Misionarul ei se manifestă prin cuvânt, respectiv, prin versuri religioase pe care le împarte credincioșilor care vor să primească astfel de literatură. Pentru Dumnezeu nimic nu e de prisos, nimic de ajuns.

Cu cât îi dăm mai mult, cu atât darul se înmulțește, sporește. Pentru poetă, sufletul este "țărâmul iubirii" unde poposesc sentimentele bune, și unde înfloresc virtuțile creștine: Credința, Speranța, Iubirea. Nu degeaba poeta spune: "Că noi suntem asemănați cu pomii, / Dar rodul ni-l primim din ascultare, / De Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, / De viața o purtăm în „alb de floare".

Îi urăm autoarei har și inspirație ca să-și desăvârșască lucrarea duhovnicească începută, spre lauda lui Dumnezeu și bucuria celor care vor avea bunăvoința să o citească. Poezia Alexandrinei Tulics este atât de densă, atât de bogată în sensuri și nuanțată încât, lecturând-o, te îmbogățești fără veste. Și dacă știi să păstrezi aceste avuții sufletești cât mai mult, te poți socoti ales. De Dumnezeu, de viață, de oameni. Veșnic aceeași și veșnic înmprospătată, păstrând în ea esența credinței, poezia religioasă este îmbrățișată de mulți autori contemporani, în diferite modalități de expresie, plăcute și pilduitoare pentru toți. Ea ne ajută să înțelegem cât mai ușor învățătura din Sfânta Evanghelie pentru că posedă nenumărate mijloace de exprimare, figuri de stil specifice genului liric.

Apoi mi-am dat seama că vorbim același grai: graiul iubirii de Dumnezeu. Limba lui Dumnezeu se numește poezie mistică.

Să urmărim adevăratele repere ale poeziei mistice semnată Alexandrina Tulics.

Cezarina Adamescu

Prăjitură cu mere și zahăr caramelizat

Ingrediente:

- 3 ouă
- 200 ml lapte
- 150g zahăr tos
- 1 sfert de cană de apă
- 6 mere

Blatul:

- 5 ouă
- 5 linguri de zahăr tos
- 5 linguri de făină
- 1 vârf de cuțit de sare
- 1 lingură de scorțișoară se adaugă în gălbenușuri
- esență de vanilie

Modul de preparare:

Se curăță merele și se taie felii subțiri, apoi se bat 3 ouă întregi cu laptele. Se pune la caramelizat zahărul cu apă și se amestecă din când în când până ce începe să se îngroașe puțin,

Se unge tavă cu zahărul caramelizat, se așează merele, se toarnă laptele cu ouăle peste mere și se introduce la cuptor la o temperatură de 180 de grade. În timp ce se ține la cuptor se pregătește blatul. Dacă compoziția s-a legat (se poate verifica prin mișcarea ușoară a tăvii), se toarnă peste ea blatul. Se mai ține în cuptor o jumătate de oră la un foc mic.

Se scote din cuptor și se lasă să se răcorească 10 min și cu un cuțit de jur împrejur se dezlipește de tavă.

Se întoarce pe un platou sau cârpător prăjitura cu merele în sus. După ce s-a răcit complet se ornează cu frișcă și se răzuiește ciocolată.

Frișca se bate cu o lingură de zahăr pudră vanilat. Se taie sub forma dorită.

Cornulețe salon

Ingrediente:

- 150g smântână
- 240g unt
- 3 gălbenușuri
- 1 linguriță de oțet
- 1 jumătate de linguriță sare
- 500 g făină
- zahăr vanilat 100g

Crema:

- 2 albușuri
- 200g nucă măcinată
- 1 lingură de gem

Modul de preparare:

Se face un aluat doar cu 200 g unt, 40 g se oprește pentru uns aluatul.

Se amestecă și se frământă bine aluatul, se împarte în 8 părți egale.

Se întinde fiecare bucată și se unge cu unt topit. Toate 8 bucăți se așează pe un platou și se lasă la frigider 20 de min. După ce s-a odihnit aluatul se întinde fiecare bucată sub formă rotundă și se împarte din nou în 8 părți egale. Se umple cu crema, se rulează cornulețul și se așează pe o tavă tapetată cu hârtie de copt. Se coace la un foc mic, aproximativ 20 de minute până ce primesc o ușoară culoare maronie, dar mai mult spre alb să fie.

Pentru cremă- se bat albușurile cu două linguri de zahăr, se adaugă nuca măcinată și o lingură de gem.

Poftă bună!

Atenție: reușită este sigură dacă se adaugă și dragoste!

Victoria Natea

BISERICI ȘI ORGANIZAȚII

Descoperă moduri în care putem lucra împreună, folosind *Cartea Cărților* pentru evanghelizarea și ucenicizarea copiilor din comunitatea ta!

ORGANIZAȚI EVENIMENTE EVANGHELISTICE!

Evenimentele *Cartea Cărților* au scopul de a prezenta copiilor din localitatea dvs. **Evangelia într-un mod inedit**, prin proiectarea unui episod *Cartea Cărților* și activități interactive cu copiii. Pe lângă **vizionarea desenelor**, recomandăm organizarea de **jocuri, concursuri** și prezentarea unui **scurt mesaj evanghelistic** având la final o **rugăciune de predare** pentru cei prezenți. Atracția evenimentului va fi **robotul Memo**, cu care copiii își pot face poze la început și la final.

Evenimentele pot fi **organizate în orice tip de săli**: biserici, săli de cultură, de sport, cinematografe, stadioane - cu condiția de a avea un sistem de sunet și un ecran destul de mare pentru numărul așteptat de participanți. **Evenimentul e al dvs.**, noi punem la dispoziție **costumul Memo, sugestii și logistica** pentru eveniment.

Detalii și exemple: www.alfaomega.tv/carteacartilor/evenimente

ACADEMIA CARTEA CĂRȚILOR - ȘCOLI DUMINICALE

Academia CC e un program de **40 lecții biblice elementare pentru clasele 1-6**, interactive și plăcute vizual, **clar structurate și ușor de folosit**, dezvoltate modular după cele 13 episoade ale sezonului 1 *Cartea Cărților*. Având 13 module cu câte 3 lecții fiecare, programa poate fi **adaptată** de biserici pentru contextele lor specifice: școala duminicală, VBS, programe în timpul săptămânii sau evenimente speciale.

Academia cuprinde **lecții** pentru grupuri mici și mari, dar și **materiale pe care copiii să le ia acasă** pentru a aprofunda povestirea învățată la biserică.

Academia CC cuprinde **13 manuale** (fie tipărite, fie în format PDF pe stick USB) și **13 seturi de clipuri video asociate** (12 clipuri video pe modul) disponibile pe un stick USB. Puteți achiziționa Academia în forma **tipărită+USB (350 lei)**, sau doar **USB (200 lei)**. E necesară și cumpărarea episoadelor sezonului 1, disponibile pe DVD.

Detalii și mostre: www.alfaomega.tv/carteacartilor/academia

CONTACT:
info@carteacartilor.tv
Tel.: 0256.284.913

Canalul Alfa Omega TV

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români L-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)

UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)

AKTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)

TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV

NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază

ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)

INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)

ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.

SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4

INTERNET www.alfaomega.tv/live

APP MOBILĂ În App Store și Google Play

www.alfaomega.tv/receptie

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atâră de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Iubește Israelul

cu Dr. Baruch Korman

Marți de la 22:00 la Credo TV

Biblia, cartea care a trecut testul timpului și este încă relevantă pentru lumea complexă de azi, o avem explicată în contextul istoric și cultura evreiască de dr. Baruch, în emisiunea Iubește Israelul.

MARȚI
de la 20:00 la Credo TV

Cortul Întâlnirii este o emisiune care aduce pe micile ecrane programele din bisericile evanghelice din România, prezentând Cuvântul lui Dumnezeu, pentru întărirea credinței și cunoașterea mai profundă a Sfintei Scripturi.

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro

